

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

13

С ИМЕА НА МЪЖЕ

АН БОЛТЪН

АН БОЛТЪН ФРАНК

Превод: Ирена Димитрова

chitanka.info

Името на нюйоркския топрепортер Франк Дженингс неизменно се свързва с най-горещите теми на всекидневието. Затова приема възложеното му интервю с известен писател, усамотил се в горите на Върмонт с дъщеря си Джинджър, като своего рода почивка сред пасторалната идилия на забравения от бога и хората щат.

В мига, в който Франк съзира гордата русокоса красавица, цялото му същество се разтърсва от неподозирана страст и със спокойствието му е свършено веднъж завинаги.

1

— Непременно трябва да си починете, Франк — започна Джери Макгавърн. Упрек и съчувствие се долавяха в гласа на главния редактор на студиото на „Ню Йорк сити“. — Изглеждате така, като че са ви прекарали през машинка за мелене на месо.

— Може би. Но в това няма нищо чудно — раздразнено отвърна репортерът звезда Франк Дженингс. — През последните няколко седмици бях непрекъснато в движение, тъй като ми бяхте поставил най-проблемните задачи, Джери.

— Да, вярно е. Но в сравнение с колегите си получавате значително повече, скъпи ми Франк.

— Заплащането действително не е лошо, но може би някъде бих могъл да вземам и повече — многозначително заяви Франк.

Сред журналистическите среди на Ню Йорк името му бе доста известно. Падаше си по горещите теми, а репортажите му бяха добре изпипани. Захванеше ли се с нещо, работеше ден и нощ. В такива моменти личният му живот оставаше на втори план. Това бе една от причините да се раздели с приятелката си Сюзан.

— Защо гледате така обидено, Франк? Нито съм ви уволнил, нито съм ви намалил заплатата.

— Стига с тези плоски шегички, Джери — отвърна Франк.

Искаше да си ходи. Разговорът не му допадаше, освен това го чакаше и работа. Ако шефът му не го освободеше скоро, пак щеше да му се наложи да будува цяла нощ. Това означаваше, че срещата, която си бе уговорил с една стюардеса, щеше да пропадне.

— Не съм имал намерение да се шегувам. — Макгавърн го погледна по обичайния си начин, над ръба на очилата, и продължи: — Би било най-добре да ви дам кратка ваканция, но не мога, защото двама ваши колеги вече са в отпуска. Но пък затова имам за вас задача, която поне ще ви изведе от този врящ котел Ню Йорк. Ще бъдете, така да се каже, в лоното на майката природа.

Франк изохка. Това вероятно означаваше, че ще трябва да прпуса след разни трапери в някоя непроходима местност или нещо подобно. Достатъчно добре познаваше тактиката на Джери.

— На заточение ли искате да ме изпратите? — попита враждебно.

— В никакъв случай, скъпи мой. Бих искал да отидете в щата Върмонт и да направите репортаж за Натан Камерон, който от години се е усамотил в едно малко градче там. Сигурно сте чувал името му. Откакто напусна „Ню Йорк таймс“, пише книги. Или по-точно — твори бестселъри един след друг.

Главният редактор заговори с въодушевление, а това означаваше, че ще изисква същото и от слушателя си. Това бе твърде много за Франк. Беше уморен, нетърпелив, а и нямаше желание да слуша дългите обяснения на шефа си.

— Е, и? — раздразнено го прекъсна той. — Какво толкова забележително има у този писател, та да правим предаване в негова чест? И други се занимават с писане на книги.

— Но господинът е известен! Стана много популярен още като политически репортер в „Ню Йорк таймс“. Смъртта на жена му го извади от равновесие и той се потули в горите на Върмонт. Пише най-невероятни истории, последната, от които скоро му донесе литературна награда — обясни Макгавърн. — Освен това има и твърде привлекателна дъщеря. Може би ще пофлиртувате с младата дама, тъкмо ще получите по-голям стимул за работа. Погледнете, ето снимката ѝ. — С тези думи Макгавърн хвърли една фотография върху огромното бюро, което ги разделяше.

Отегчен до смърт, Франк я погледна. На нея се виждаха строен мъж на около 50 години, а до него млада жена, също стройна и доста висока. От облеклото ѝ личеше, че няма нищо общо с напетите хубавици на Ню Йорк.

— Не е лоша, но не е и толкова хубава, че да си наруша спокойствието заради нея — отвърна Франк, колкото да каже нещо.

— Не е лоша? — с ядовит глас повтори шефът му. — Къде остана прословутият ви поглед на познавач?

Франк се облегна на стола и изпружи напред краката си. Разговорът започна да му омръзва. С досада потърка тридневната си брада, която издаде едва доловимо шумолене. Отчаяно премисляше

как да се отърве от поръчката, без да ядоса шефа си. И без съмнение щеше да измисли, ако в този миг не бе прогърмял гласът на главния редактор:

— Искам да ми донесете интересен репортаж! Отлетете за Върмонт, останете там две, даже три седмици. Ще ви е необходимо време, за да проучите живота на писателя отшелник. Предполагам, че ще ви хрумне да включите нещо мило и за дъщеря му. Казва се Джинджър и е ветеринарен лекар.

Франк се прозя.

— Но това е работа за някоя млада, романтично настроена журналистка.

— Не и ако подготвите репортажа така, както очаквам от вас, Франк. Освен това се надявам природата да ви се отрази добре, да спите по 10 часа на ден и най-сетне да си починете. Така ще се насладите и на кратка ваканция, от която имате остра нужда. Свърших.

В гласа на редактора се прокрадна нотка на нетърпение, Франк бавно се надигна.

— И кога трябва да замина? Кого да взема със себе си? Знаете, че предпочитам да работя с Том Дойлс. Той е единственият оператор, който знае какво очаквам от един филм.

— Няма проблеми — отвърна Джери. Франк си отдъхна с облекчение — твърде рано, както се оказа. — Ще вземете и Джанет Лангдън с вас.

— Не! Не можете да ми навлечете тази беля, Джери! — възкликна той. — Не и тази натруфена кокона. С ексцентричните си дрехи ще бие на очи като шарен папагал. Освен това се обзалагам на една месечна заплата, че тя и 10 минути не ще издържи в онази джунгла.

Главният редактор се закиска. Злорадство бе изписано на лицето му, докато казваше:

— Никой човек не е свършен, Франк. Ще си починете няколко седмици във Върмонт и между другото ще покажете на дамата, че работата ни е свързана със значителна доза усилие. Къде ще научи това по-добре и ще нанесе по-малко щети, ако не сред природата?

Франк изстена отчаяно.

— Всичко това е така, Джери. Но аз си мислех, че ще ми предоставите няколко наистина спокойни дни. А сега се оказва, че ще

бъде придружен чак до границата с Канада от тази невъзможна жена! И да бъде с мен близо месец... това никак не ми харесва.

— Както знаете, Джанет ми бе натрапена от мой добър познат, на когото не мога да откажа. Сега аз ви я поверявам. Погледнете по-сериозно на задачата да направите от това лекомислено създание трудов човек, който да заслужи поне част от парите си. Край на дискусиата.

Тонът на Макгавърн изключваше всякакво възражение. Франк разбра, че трябва вече да си тръгва. Каквото и да кажеше сега, нямаше да доведе до нищо — Джери нямаше да отстъпи от решението си.

— Кога трябва да отлетя? — попита, когато бе стигнал почти до вратата.

— Най-добре утре. Ако не ви е възможно, осигурете си билети за понеделник, и информирайте Дойлс и Лангдън. Очаквам суровия вариант на репортажа ви след две седмици. Пожелавам ви приятна почивка.

И Макгавърн се изхили доста ехидно.

Франк сви рамене. Всъщност би трябвало да се радва, че за известно време ще загърби този кошмарен град и трескавата си работа в студиото. Е, по-добре щеше да е да изкара кратка почивка на остров Барбадос, защото задачата, която бе получил току-що, без съмнение не го очарова. Първо — не бе почитател на природата, и второ — лошо му ставаше при мисълта, че трябва да влачи със себе си и тази Джанет.

Франк взе решение да прикрепя побърканата асистентка, както я наричаха в редакцията, към Том. С безпардонния си характер той щеше да се погрижи щетите от присъствието на Джанет да бъдат значително по-малко. Тази нещастница бе направила достатъчно поразии през времето, откакто започна работа в студиото.

— Том! — закрещя Франк по целия коридор. — Къде се е заврял тоя Том Дойлс?

— От цяла вечност е в кабинета ти — измърмори недоволно един от колегите му.

Беше истина. Том се бе разположил зад бюрото на Франк и си пийваше уиски. Дявол знае как бе открил скривалището.

— Каква е тая физиономия? Стариият, да не би да те е уволнил? — го закачи Том и се ухили.

— Почти си пожелах това — отвърна Франк и разказа за разговора с шефа.

— Страхотно! — резюмира Том. Той вече се виждаше как часове наред стои на брега на самотното езеро и лови риба. Риболовът бе една от неговите страсти. Жените — другата.

— Страхотно ли? Как да го разбирам? Ние тримата сред горите на Върмонт. И тази Джанет Лангдън... — В гласа на Франк звучеше нещо повече от раздражение.

Том се изхили.

— Остави я на мен — каза той и с пръст очерта във въздуха контурите на добре сложено женско тяло. — Тя си има всичко, което един мъж може да желае. Не разбирам какво толкова не ти харесва в нея.

Франк би отправил куп забележки по неин адрес, но в този миг влезе монтажистката и му донесе първоначалния вариант на един репортаж, който щеше да бъде пуснат след не повече от два часа в ефир. Чакаше го работа.

— Върви при Джанет и ѝ обясни какво я очаква — помоли той Том. — След това се запаси с достатъчно филми, така че да ти стигнат за 3 седмици. После върви при секретарката на стария и ѝ поръчай да осигури за понеделник три самолетни билета до Монпелие, Върмонт.

Том се направи на обиден.

— Но аз съм оператор, а не личният ти секретар!

Франк знаеше, че въпреки протестите щеше да уреди всичко.

— Все мърмориш! — развика се той. Но тайно в себе си се радваше, че Том ще го придружи, защото ценеше професионалните му качества, а също така знаеше, че с него не се скучае.

В понеделник, влизайки в чакалнята на летището, към него стремително се спусна красива блондинка с голям бюст. Дамата в яркозелен костюм, на чиято пола не достигаха две педи до коленете, бе самата Джанет Лангдън. Беше се възкачила на дванадесетсантиметрови токчета, които издаваха невъзможно тракане.

— Здравей, Франки, момчето ми! — се развика тя.

Почти всички се обърнаха да я видят и Франк се почувства безкрайно неудобно.

— Здравей, Джанет — студено я поздрави той. — Къде е Том?

— Купува ми кола — изчурулика тя. — Жадна съм.

— Вече? Та още не сме тръгнали — каза Франк.

В този момент се появи Том с колата.

— Заповядайте, уважаема!

— Предадохте ли вече багажа си? — попита Франк.

— Аз — да, но Джанет има проблеми. Най-добре да видиш сам.

Може би ще успееш да се справиш по-добре от мен — каза Том.

Франк отиде, за да види какви трудности има Джанет с багажа си.

Не особено учтивата жена на гишето му посочи складираните на куп яркочервени куфари.

— Госпожицата иска да вземе всичките, но в такъв случай ще трябва да платите свръхбагаж. Това прави 102 долара.

Франк шумно си пое въздух.

— Джанет! — извика той и се обърна към спътничката си, която едва отпиваше от колата и флиртуваше с мъжете наоколо.

— Какво има, Франки, момчето ми? Защо сте толкова сърдит? — невинно попита тя.

— Да не би да се преселвате във Върмонт? Какво означават тези шест куфара? — не можеше да се овладее Франк.

— Но нали ще останем две или три седмици? Не вярвам в оная пустош да намеря бутици. А все пак трябва да съм облечена, нали?

— Ще разопаковате всичко и ще напълните само два куфара! — й заповяда той. — И по-бързо, ако обичате! Не ми се вярва заради вас да променят часа на полета.

Големите сини очи на Джанет плувнаха в сълзи.

— Но аз се нуждая от тези неща! — хълцаше тя. — Там, в джунглата, няма да мога нищо да си купя!

— Пренаредете багажа си отново! — повтори неумолимо Франк.

Джанет коленича до камарата куфари и за по-малко от десет минути създаде около себе си невъобразим хаос. Скоро около нея се събраха доста зрители, които не искаха да изпуснат забележителната гледка, как Джанет клечеше с вдигната пола сред невероятно пъстрата купчина от дрехи, обувки и шапки.

Франк и Том отчаяно я наблюдаваха, докато накрая Том каза:

— Виждаш ли какво прави? Прехвърля боклуците си от единия куфар в другия. Страхувам се, че няма да намали броя им.

На Франк му писна. Отвори куфарите и изсипа съдържанието им на пода. След това нахвърля, каквото му попадна под ръка, в два куфара, затвори ги и ги заключи.

— Готово — обърна се към служителката. — Ще вземем тези два куфара. Останалите предайте на съхранение в гардероба.

Джанет не реагира. По гримираното ѝ лице личаха следи от дълбока обида.

— Ще трябва гола да кръстосвам горите — тихо каза тя, когато видя носачът да изнася ненужните куфари.

— Ако така продължавате, ще ви изпратя след куфарите ви, мис Лангдън, и няма да се наложи да кръстосвате горите. Или поне не тези на Върмонт — ядосано отвърна Франк.

— Защо сте толкова сърдит, Франки, момчето ми? — хлипайки попита Джанет.

— Не съм сърдит, а бесен! — разяри се той. — И престанете с това „Франки, момчето ми“!

— Щом така искате, ще ви наричам Франк — каза тя толкова тихо, че за миг дори му дожаля за нея.

В самолета Франк направи всичко възможно да не седне до Джанет. Нека Том се погрижи за нея. Той самият се скри зад вестника и даде вид, че нищо не е в състояние да го смуги. Съвсем случайно забеляза, че ръката на Том гали коляното на Джанет.

— Няма да е лошо да внимаваш за ръцете си, приятелю. Иначе може още по време на полета да бъдат излапани. А доколкото знам, имаш намерение да ходиш на риболов, или се лъжа? — прошепна Франк.

— Добре де, ти си шефът. Но искам да ти кажа, че ако във Върмонт няма нищо по-подходящо за сваляне от спътничката ни, няма да ме задържиш — тихо отвърна Том.

Джанет или не чу тази забележка, или се направи, че не я е чула. Във всеки случай повече не издаде и звук, ако не се смяташе постоянното подрънкване на гривната ѝ, на големите ѝ златни обици и колието на шията ѝ.

Франк се опита да си представи впечатлението, което тази екстравагантна жена ще остави у жителите на малкото градче, после

заспа. Напрежението от последните няколко седмици не бе минало незабелязано покрай него. Чувстваше се изтощен до смърт, изпитваше отвращение към всичко, свързано с Ню Йорк и работата си. В известна степен това чувство бе насочено и към Джанет, която вече бе започнала да му създава неприятности.

Когато самолетът кацна на малкото летище в Монпелие, Том го събуди.

— Пристигнахме, Франк!

— Още не сме. Ще ноцуваме тук, а утре сутринта ще продължим за Уиндъм. Не бих искал да се изтърсим посред нощ у семейство Камерон — отвърна Франк и се надигна.

— Чудесно — каза Джанет. — Тъкмо ще можем да се подгреем с нещичко. Бог знае какво ни очаква в Уиндамър.

— Уиндъм, а не Уиндамър — злобно я поправи Франк. Ужасяваше се при мисълта за това, което го очакваше. — И с нищо няма да се подгриваме. Поне аз — не. Ще си взема един горещ душ и ще си легна.

— Но в самолета спяхте през цялото време! Толкова сте скучен.

— Не се тревожете, Джанет. Аз съм насреща — включи се Том в разговора. — И съм в настроение да изпия поне 5 бири.

Франк ги погледна неодобрително.

— Добре започвате. Още не сме достигнали целта, а вие двамата вече искате да празнувате. Знаете, че работа ни чака във Върмонт.

— Послушай, човече! Не е честно да разваляш и нашето настроение. Ако искаш да отдъхнеш, никой няма да ти пречи. Но, моля те, остави другите да живеят — раздражено каза Том.

Франк го погледна в откритото лице, изпъстрено с лунички, които безпогрешно издаваха ирландския му произход.

— Имаш право, Том. За известно време ще си затворя устата. Правете каквото искате.

Раздели се с тях веднага, след като пристигнаха в скромния хотел. Предпочиташе в следващите два часа да се подготви за първия си разговор с Камерон. Все пак този, който ги очакваше, не бе кой да е, а Франк не искаше да се излага. Успехите в работата си дължеше на това, че винаги се опитваше да достигне до същината на проблемите. Не разчиташе на клюките, които се разказваха по адрес на интересни личности. Така че си взе горещ душ, пъкна се в леглото и отвори

последния роман на Камерон — този, който му бе донесъл литературна награда.

— Така поне ще прочета някоя книга — измърмори под носа си и се намести по-удобно.

2

Първото, което Франк видя, когато наетото от тях такси наближи дома на Камерон, бе висока млада жена, която се опитваше да задържи в ръцете си едно прасе.

— Спри! — възбудено извика Франк на шофьора и се обърна към спътниците си, които седяха отзад подозрително близко. — Том, ще бъдеш ли така любезен да си припомниш, че осигуряваш препитанието си като оператор? — Той посочи с ръка гледката, която се откриваше пред тях.

— Трябва ли още от първия, миг... Всъщност, това е твърде необикновен мотив — съгласи се Том. За части от секундата грабна камерата и скочи от колата.

Мекото есенно слънце обливаше с лъчите си полянката, в центъра, на която се намираше скромна дървена къща. Пред нея, върху размекнатата от последния дъжд пръст, бе коленичила млада жена, скрила дългите си стройни крака в не особено чисти панталони, натъпкани в гумени ботуши. Бе облечена в бяла манта, гъстата ѝ руса коса беше вързана на опашка. Квичащото прасе, което бе хванала, ровеше с крака в калта и правеше отчаяни опити да се освободи.

Докато Том все още снимаше, Франк слезе от колата. Бавно се приближи до жената, която все още не бе го забелязала. В това нямаше нищо чудно, тъй като животното и без това бе ангажирало цялото ѝ внимание. Най-сетне успя да го задържи и се опита да забие спринцовка в задния му бут.

— Мога ли с нещо да помогна? — попита Франк, когато бе вече до нея.

Посрещна го ироничният поглед на две ясни зелени очи.

— Май че можете. Клекнете и хванете здраво задните му крака — изрече младата жена.

Франк послушно извърши това, което тя му каза. Не обърна внимание на факта, че е облечен в официален сив костюм и бяла риза. Коленичи и хвана прасето, което квичеше все по-силно и се опитваше

да се отскубне. В тази критична ситуация най-неочаквано установи, че прасето имаше зъби.

— По дяволите! Та то хапе!

— Негово право е. Бих му вече две инжекции. Естествено е да се разбунтува при третата — смеейки се обясни младата жена. След това сърчно довърши започнатото. — Това ти е за последен път — потупа успокоително животното и кимна на Франк да го пусне.

Освободеното прасе се спусна право към стоящите пред колата Том и Джанет, които очевидно доста се забавляваха от положението на шефа си.

— Не, моля те, недей! — страхливо изписка Джанет, но предупреждението нямаше никакъв ефект. Точно пред краката ѝ прасето зари зурла в калта и от хубавия тревистозелен костюм на Джанет не остана нищо.

— Отвратително! Франк, елате да ми помогнете! — закрещя тя, докато Том увековечаваше гледката е камерата си.

Франк не се помръдна. Неговият, също доста изцапан костюм, с който трябваше да се представи пред Камерон, висеше тъжно по тялото му.

— Знаете ли, само контета от града идват при нас, облечени в такива дрехи — каза младата жена и се засмя сърдечно. — Надявам се, че в багажа си имате и по-практични неща. Вие сте от „Ти Ви Ню Йорк сити“, нали?

Франк кимна и представи колегите си.

— Това е Том Дойлс, нашият оператор, а разстроената дама отсреща е моята асистентка, Джанет Лангдън — обясни той. Не можеше да откъсне поглед от високата стройна фигура пред себе си. — Моето име е Франк Дженингс.

— Аз съм Джинджър Камерон. Влезте, баща ми ви очаква.

Франк заряза хленчещата Джанет и я последва в къщата. По гладко забърсания под в коридора обувките му оставяха мръсни кални следи. Притесни се и не знаеше какво да направи, за да не изглежда смешен.

— Не е толкова страшно. Случва се винаги, когато вали дъжд — отбеляза Джинджър и избърса калните стъпки с мокър парцал.

За Франк гледката бе необикновена. Изведнъж се сети, че за първи път наблюдава жена да бърше под. Опита се да си представи

бившата си приятелка Сюзан да върши тази работа и не успя да прикрие усмивката си.

— Какво ви развесели толкова? — поиска да разбере Джинджър, която в този момент събуваше ботушите си.

После съблече бялата манта и остана по джинси и тениска, Франк не успя да скрие възхитения си поглед. Под тънката материя ясно се очертаваха едрите ѝ стегнати гърди. Раменете ѝ бяха прави и малко кокалести, дори ключицата леко изскачаше напред. Тази жена изглеждаше точно по вкуса му — спортна фигура и очарователна естественост. Кожата ѝ, с цвят на бронз, отлично хармонираше с русата коса и зелените очи.

— Господин Дженингс, попитах ви нещо — достигна до съзнанието му плътният ѝ глас.

— Простете ми, бях се замислил — отвърна той. Не му хрумна нищо друго. Опитваше се да си представи как съблича тази светлосиня тениска.

Джинджър се засмя от сърце.

— Струва ми се, че нещо в мен ви е направило впечатление — без следа от кокетство установи тя. — Рядко мъжете ме гледат така.

— Това ме учудва. Ню Йорк гъмжи от красиви жени, но такава като вас срещам за първи път — каза Франк.

Джинджър прие спокойно думите му.

— Радвам се — отвърна тя. — А сега елате. Баща ми ви очаква в кабинета си.

Франк я последва. Учуди се, че в къщата има толкова много стаи. Отвън не изглеждаше така голяма. Прекосиха просторна кухня, блестяща от чистота, чиято подредба бе съвсем традиционна, но Франк веднага почувства функционалността ѝ. Сигурно бе удоволствие да се домакинства в нея.

Втора врата водеше към кабинета на Натан Камерон. Той бе доста обширен и три от стените му бяха заети от стелажи с книги. Книги имаше и по земята, и в шкафовете, предназначени за дрехи. Писателят, който му стана симпатичен още от пръв поглед, седеше зад огромно писалище от масивно лакирано дърво. Посивяла коса, тясно, обрулено от вятъра лице, тъмни очила с рогова рамка, тънки устни, извити леко иронично в ъглите — всичко това издаваше човек с характер.

— Добре дошли, господин Дженингс. Аз съм Натан Камерон. С дъщеря ми Джинджър вече сте се запознал — каза той и подаде ръка на Франк.

— Благодаря ви за гостоприемството, господин Камерон. Надявам се, че няма да ви бъдем в тежест — учтиво отвърна Франк. Все още не знаеше дали ще спят в къщата или ще се нанесат в малкия хотел.

— Разбира се, че няма да ни притеснявате. Винаги посрещаме гости с удоволствие. Те внасят известно оживление в нашето уединено кътче. Колко души сте?

Франк направи опит да се овладее, защото вниманието му отново неумолимо бе привлечено от Джинджър, която тъкмо влизаше с пълна табла.

— Трима сме. Аз, операторът ми Том Дойлс и мис Джанет Лангдън, моята асистентка — отвърна той и с усилие отклони поглед от съблазнителната гледка, която представляваха задните части на Джинджър в плътно прилепналите джинси.

— Тогава поканете колегите си. Чаят ще стигне за всички, нали, Джинджър?

— Естествено, татко, никой няма да умре от жажда в нашия дом — с лека усмивка отвърна тя и излезе, за да покани Том и Джанет.

Джанет се появи като актриса на сцена. Изпитваше непреодолима нужда да се освободи от мръсния си костюм, който лепнеше по бедрата ѝ. С леко полюшваща походка се приближи към Натан и предвзето му подаде ръка.

— Аз съм Джанет. Извинете вида ми, но едно прасе ме подреди така.

Писателят се засмя.

— Случва се при нас. Отсреща в пристройката, където е лечебницата на дъщеря ми, понякога е пълно с най-различни домашни животни, за които тя твърди, че без нея щели да умрат. Доколкото знам обаче, свиня не фигурира в списъка за гости на Джинджър. Вероятно е отскоро. Между другото, приютили сме един елен с наранен преден крак и един фазан, който чувства болки в главата.

— Не преувеличавай, татко! Само изпълнявам служебните си задължения — оправда се Джинджър през смях.

— Не обичам животните — оповести Джанет, след като отпи от чая си. — Особено сребристите пудели.

Джинджър се насили да се усмихне любезно.

— Напразно ще ги търсите тук, Джанет. Хората в нашето градче отглеждат само големи кучета-пазачи, котки и такива животни, които биха им били от полза — например говеда, коне, овце.

— Значи селска идилия — без въодушевление установи Джанет. — А бар имате ли? Фризьорски и козметичен салон? Магазини за дрехи?

Този път Джинджър се засмя откровено подигравателно. Зад чувствените устни, по които не се забелязваше и следа от червило, се показаха два реда ослепително бели и равни зъби, а зелените ѝ очи буквално заискриха от удоволствие.

— Добре, Джанет, всичко по ред: барът е в малкия викториански хотел, покрай който вече сте минали. Затваря в полунощ. Фризьор имаме, той е и бръснар. Освен това продава всичко, от което човек се нуждае, за да бъде чист и да се чувства цивилизован. Козметичка в Уиндъм няма. Дрехи могат да се купят в супермаркета, но вероятно няма да съответстват на вкуса ви.

— Става все по-кошмарно — изпъшка Джанет.

— Ще го преживееш — каза Том.

Заниманието му до този момент бе да се огледа. Чудеше се от кой ъгъл ще бъде най-добре да снима писателя. Освен това се забавляваше от вида на Франк, който така бе зяпнал Джинджър, сякаш тя можеше да изчезне всеки миг.

В този момент се изтрополи на верандата. Чуха се тежки мъжки стъпки, последвани от шумно проклятие.

— Това е Дан Милър. Помага ни във всичко — обясни Натан.

В стаята влезе мъж като мечка.

Джанет шумно си пое въздух. Дан бе висок около два метра, широкоплещест и наистина приличаше на мечка. Излъчваше толкова много първична сила, че тя изведнъж почувства слабост в стомашната област.

— Ха! Гостите вече са пристигнали — избоботи Дан. — Къде трябва да се разтоварят куфарите и чантите? Кой къде ще спи?

— Имам две гостни тук, а отсреща, където е кабинетът на Джинджър, има още една стая с баня. Бихте ли се уточнили кой къде

ще спи? — помоли Натан.

— Оставам тук. Страх ме е да съм сама нощно време. А и при всички ония животни, които ще бъдат около мен... — побърза да каже Джанет.

— Нямам нищо против да се нанесе там — обади се Франк.

Бе застанал до прозореца и наблюдаваше приказния пейзаж. Гъсти тъмни гори обграждаха от всички страни полянката, дърветата хвърляха дебела сянка по краищата ѝ. Боядисаните в бяло прозорци на малката дървена къща, в която Джинджър провеждаше практиката си, блестяха весело на фона на величествената зеленина.

— Добре. За съжаление двете гостни имат обща баня — каза Натан и помоли мъжа исполин, който все още стоеше в очакване, да разпредели куфарите по стаите.

— Ще дойда с вас, Дан. Непременно трябва да се освежа и преоблека. Това прасе добре ме подреди — каза Джанет.

Всички се засмяха, а Том подхвърли, че претенциите му към банята са само по 15 минути на ден.

Тя вдигна рамене в знак на съгласие и с танцова стъпка тръгна след Дан. По всичко личеше, че този необикновен мъж я бе запленил с внушителната си физика.

— Как искате да работим, господин. Дженингс? — Натан запали лулата си и се облегна на стола.

— Първо бих искал да наблюдавам няколко дни живота и работата ви. След това ще ви интервюирам, ще нахвърля примерен сценарий на филма и ще обсъдим с Том как най-добре може да се заснеме той. Ще работим в детайли.

— Добре. Чувствайте се като у дома си. Ще ви съдействам, с каквото мога. Бих искал обаче да знаете, че по четири часа на ден изчезвам в кабинета си. Не бих искал да ме безпокоите по това време.

— Моята лечебница е отворена до 11 часа. В един обядваме, при хубаво време на верандата, а когато вали дъжд — в голямата стая, която вече видяхте. По обяд обикновено обикалям близките ферми, за да лекувам болните животни. Вечерята е в седем. В този дом всеки сам си приготвя закуската. Това са моите забележки — каза Джинджър и любезно се усмихна на гостите. — Най-сърдечно сте поканени да споделяте трапезата с нас.

— А кой готви? — попита Том.

— Аз. Няма да имам нищо против, ако ми помагате — отвърна тя и се засмя.

— Мисля, че бих могъл да доставям от време на време по малко риба. Докато пътувахме насам, забелязах две-три многообещаващи езера, а моята страст е риболовът — поясни той.

— Приема се. Има пъстърви и костури. Освен това можете да късате от градината плодове и зеленчуци. Ще се радвам на всеки помощник.

Франк все повече се учудваше на тази жена. Тя не само че можеше да прави всичко, но и явно се претоварваше с работа. Пресметна, че при нейната заетост работният ѝ ден продължава около 10 часа. А в никакъв случай не приличаше на онези измъчени от изнурителен труд селянки, които бе видял в пътеводителя на Върмонт.

— Сега ви оставям — заключи Джинджър. — Точно в един ви очаквам за обяд.

Когато напусна стаята, Франк изведнъж почувства някаква странна празнина.

— За какво се замислихте, господин Дженингс? — обърна се Камерон към него.

— Дълбоко съм впечатлен от дъщеря ви. Досега не бях срещал такова момиче.

Натан кимна в знак на съгласие.

— Джинджър наистина е особена — каза той. — Не пожела да остане в Ню Йорк, където следва, а се върна при мен, във Върмонт. В началото си мислех, че ще бъде нещастна, но тя се чувства отлично. Никога не скучае.

— Освен това е изключително красива — добави Франк.

— Да, така е. Прилича много на майка си.

На лицето му се изписа болезнена тъга и Франк почувства, че е по-добре да смени темата. В кратката биография, която Макгавърн му даде, се споменава и за смъртта на Лайза Камерон преди 15 години.

Направи опит да си представи живота на един интелектуалец в провинцията. Самият той не можеше без големия град, нуждаеше се от напрежението на Ню Йорк, от стреса на работата си и свързаните с нея проблеми. Изтощен, както се чувстваше в момента, беше извънредно чувствителен към тези първи впечатления от природата, градчето и

жителите му. А и Джинджър... Заслуша се в тракането на съдовете в кухнята и усети миризма на печено месо.

— Дан, трябва ми още дърва! — чу той звънкия й глас отвътре.

Погледна през прозореца и видя Дан, който носеше няколко цепеници към къщата.

— Значи все още готвите и се отоплявате с дърва? — учудено попита той.

— Правим го, защото сме убедени, че така е по-правилно — потвърди домакинът. — Дървата тук са повече от достатъчно. Защо тогава да изразходваме газ и електроенергия, които са по-необходими някъде другаде?

Франк кимна замислено. Имаше чувството, че присъства на лекция на тема „Алтернативна форма на живот“. След това погледна изцапания си костюм.

— Бихте ли ме извинил за половин час? Трябва да се преоблека за обед.

— Аз също. Не се чувствам удобно в тези парцали — обади се Том.

Двамата напуснаха заедно стаята.

— Скъпи Франк, трябваше да се видиш отстрани как зяпаше тази Джинджър — ухили се операторът, преди да се разделят в коридора. — Дори и слепец щеше да забележи това.

— Е, и? В края на краищата момичето наистина е прелестно. Не си ли съгласен?

— Ако си падаш по прекалено естествените жени, тогава да. За мен обаче не е нищо особено.

— Това е добре. Страхувах се, че ще ми бъдеш конкурент — пошегува се Франк.

Напусна къщата и се отправи към съседната сграда, където се намираше отредената за него стая. Подредбата й бе съвсем обикновена, дори доста оскъдна. Имаше широко удобно легло, грубовато скован шкаф, ракла и масивно бюро. Вратата вляво отвеждаше в малка, семпло оборудвана баня. Но гледката от прозореца го убеди, че е постъпил добре, като е избрал да спи в пристройката. Съзерцаваше унесен пъстрите поляни, полета и тъмни гори, които като че криеха в себе си някакво тайнство. От тях лъхаше неземно спокойствие и той дори се уплаши, че няма да може да спи. Сигурно

щеше да му липсва грохотът на автоколоните по оживената улица в Манхатън, където се намираше апартаментът му.

— Това, което виждате, е отказ от всякакъв излишен разкош и ограничаване върху екзистенц-минимума — каза Натан не без ирония и посочи голямата дървена маса. Съдовете върху нея бяха от керамика. В една голяма купа имаше картофени кнедли, от които се вдигаше пара; отделно, в друга чиния, бе поставено печеното, а обядът се допълваше от салата от различни зеленчуци. Всичко това Джинджър като вълшебница бе измайсторила за час.

— Рядко съм виждал трапеза, която така да възбужда апетита — похвали я Франк и се замисли за изисканите ресторанти в Ню Йорк, които често посещаваше със събеседници за някое интервю. В повечето случаи нямаше апетит. А сега не бе в състояние да възпре слюноотделянето в устата си.

Седна срещу Джинджър и започна да наблюдава как разпределя месото в чиниите. За малко да изпусне своята, когато му я подаваше. Бе вперил омагьосан поглед в деколтето на бялата ѝ ленена рокля.

— Добър апетит — насърчи тя гостите си, след което сервира и последното блюдо.

Всички с желание се заеха във вкусното ядене.

— Ще ме вземете ли със себе си? — изведнъж попита Франк.

— Къде? — повдигна въпросително вежди Джинджър.

— При болните животни от близките ферми.

— Защо не? Но ще трябва да ми помагате. Колата ми е двуместна и Дан винаги пътува с мен. В случай, че дойдете с мен, той ще трябва да остане. Можете ли да задържите кон, докато му бия инжекция.

Джинджър се усмихна така, че Франк почувства как всичко в него се преобръща. Повече не можеше да мисли за никаква храна.

— Не знам, но ще опитам — промълви с пресъхнало гърло.

— Трябва да се храните. Доста сила се изисква, за да бъде задържан един кон — каза Джинджър и посочи към все още пълната му чиния. — Или може би обядът не ви харесва?

— Разбира се, че ми харесва! Превъзходен е! — бързо изрече той. Продължи да се храни автоматично, защото мислите му бяха заети от радостното предчувствие за времето, когато ще бъдат само двамата.

Когато тя стана, за да донесе десерта, Франк я проследи с толкова изгарящо желание в погледа си, че Том многозначително се покашля и го накара да се изчерви от неудобство.

Джинджър се върна с голяма купа пресни и дъхави плодове.

— Трябва да побързате, ако все още искате да дойдете с мен — обърна се тя към Франк... — Налага се да посетя семейство Алтман. Кравата им ще ражда и има болки. За първи път ѝ е, животното е още младо. Не искам да рискувам.

Франк вече бе скочил.

— Готов съм. Да вървим.

— Момент, първо трябва да оправя кухнята. Има ли доброволец, който да донесе мръсните чинии в кухнята? — попита Джинджър и посочи съдовете, натрупани по масата.

Том предизвикателно погледна Джанет, която с учудване зяпаше как Франк понесе към кухнята куп мръсни чинии.

— А сега какво? — попита той, след като Джинджър го последва с останалите съдове.

— Измиват се с вода, веро и четка.

— Значи нямате и миялна машина? — простена отчаяно Франк.

— Оправяме се и без такава.

Джинджър бе вече потънала до лактите в пяна, като преди това натика една чиста кърпа в ръцете на Франк.

— Трябва да ги подсушавам ли? Но аз не знам как! — почти уплашено каза той. — Ще ми бъде за първи път.

— Човек все някога прави нещо за първи път в живота си — откликна тя невъзмутимо. — Бързо ще свикнете.

Все пак тази дейност му помогна да се приближи до Джинджър. Бе застанал плътно зад нея, за да поема измитите съдове, и с упоение вдишваше аромата на току-що измитата ѝ коса. За да потисне желанието си да я прегърне, направи от кърпата някаква фигура.

Когато видя това, Джинджър се засмя.

— Оставете кърпата, съдовете и без ваша помощ ще изсъхнат. По-добре да тръгваме, иначе телето ще се роди без нас.

3

Отправиха се към малката спортна кола, известен италиански модел, която доста подходеше на темперамента на собственичката си. Изглеждаше дива като нея, имаше онзи неповторим чар, типичен за елегантните и бързи спортни коли.

Франк се зарадва, когато Джинджър смъкна гюрука. В противен случай щеше да му се наложи да стои приведен. Едва смести дългите си крака.

— Удобно ли ви е? — попита тя, като забеляза трудностите му.

— Никога не съм се чувствал по-удобно — побърза да я увери. И това бе самата истина, защото съвсем близо до него бяха разположени чифт изумителни бедра. Той дори се премести още по-близо до нея, така че краката им вече се докосваха. Без да дава вид, че забелязва не особено оригиналната му маневра, Джинджър запали колата и потегли толкова рязко, че чакълът под гумите се разхвърча във всички посоки.

Франк с удоволствие наблюдаваше как вятърът си играе с дългата ѝ руса коса. На лицето ѝ бе изписана увереност и съсредоточеност, докато като на шега профучаваше със свирещи гуми по най-вътрешната крива на завоите.

— Страхувате ли се? — го попита, изпреварвайки една товарна кола.

— Не, разбира се. В Ню Йорк карам по същия начин — отвърна Франк.

Още не можеше да повярва, че допреди 24 часа е бил в Ню Йорк и е прелетял толкова мили, за да дойде в тази пасторална идилия, където властва бедността и останките от миналото. Хората, които живееха тук, като че ли нямаха представа какво е това благосъстояние и комфорт. Покривите на къщите, оборите и оградите плачеха за ремонт.

— Невероятно! — промърмори той, когато спряха в двора на Алтманови. Имението приличаше на декор от филм за миналия век.

— Кое е невероятно? — попита Джинджър.

— Че всичко това може да съществува в Съединените щати.

— А защо да не съществува? Все пак Ню Йорк не е Америка — възрази тя и Франк почувства обидата в гласа ѝ.

— Посещавал съм доста места, но никога не съм се сблъсквал с по-примитивни условия на живот. — Беше толкова впечатлен от видяното, че Джинджър тайно в себе си му прости.

— Почакайте тук, докато потърся стария Алтман — каза тя с топлатата си усмивка, която отново предизвика познатото свиване в стомаха на Франк.

Робърт Алтман и жена му Софи също бяха доста особени. Селяни от немски произход, те бяха здрави, старомодни по един много мил начин, и след кратък разговор разбра, че тук е открил интересен материал за репортаж.

— Моля ви, елате в обора. Мери не е добре. Вече не я чуваме да мучи — разтревожено каза селянинът и повлече Джинджър към обора.

Франк ги последва раздвоен. Нямаше и представа какво го очаква, защото никога досега не бе си задавал въпроса как телетата идват на бял свят.

В полумрака, сред другите животни в обора, лежеше крава с огромно туловище и изцъклени от болка очи.

Джинджър коленичи до нея и тихо ѝ заговори. Франк с учудване видя как ръката ѝ бързо потъна някъде в задната част на кравата. Повече не можеше да слуша стенанията на животното.

— Телето е застанало напречно. Трябва да я упоя, за да го извадя. Франк, подайте ми чантата.

Докаато правеше това, Франк почувства, че му се повдига от погнуса.

Между краката на жално мучащото добиче шурна поток от слюз и кръв.

Джинджър ѝ постави упойка.

— Веднага ще ѝ мине — каза тя и с все сила задърпа предните крака на телето, докато се показва главата му. Четвърт част по-късно тя вече подсушаваше новороденото със сено.

— Сърдечни поздравления за малкото биче. А и майката скоро ще бъде добре — каза тя, след като всичко приключи успешно.

Франк се облегна на стената, блед и отпаднал.

— Какво има, Франк? Не се ли радвате? Погледнете, малкият юнак вече се опитва да се изправи! — радостно извика Джинджър.

Но той вече бе изчезнал от обора.

— Изглежда трудно се владеете — последва го тя, като се усмихваше.

— В Бронкс мога да се меря с всеки, преодолявал съм приключения дори без драскотина. Но една крава родилка... — Франк махна с ръка. Току-що бе открил, че няма никакъв опит в общуването с крави.

Възвърна способността си да реагира едва след като почувства ръката на Джинджър в своята. Тя го отведе към къщата на Алтманови.

— Обичайно е след раждането на теле да се изпие по чашка ракия със стопанина — обясни му тя и Франк кимна въодушевен. В момента имаше нужда точно от това — една ракия, а още по-добре — тройно уиски.

Гледката, на която току-що бе свидетел, се оказа нищо в сравнение с питието, което му сервираха.

— Сам съм я варил — гордо каза стопанинът и отля от шишето.

Мътилката с неопределен цвят като огън изгори гърлото на Франк, затопли стомаха му и достигна до главата му на плътни облаци.

— Що за дяволско творение е това, за бога? — изхъхри той, когато успя отново да си поеме въздух.

— От най-избрани билки е — обясни селянинът, без да разбира защо очите на този уж здрав мъж внезапно се навлажниха.

Младата лекарка обаче с удоволствие изпи и втора чаша от билковата горчилка, с която Робърт толкова се гордееше.

— Натрупах преживявания за две седмици — установи Франк, когато пое обратно.

Джинджър го погледна отстрани и попита:

— Доставя ли ви удоволствие да живеете в Ню Йорк?

— И още как! Не бих могъл да живея никъде другаде. Е, понякога там е доста напрегнато — отвърна Франк.

— Изписано е на лицето ви — добави тя.

На едно по-широко място отби встрани и спря. Франк я погледна с изненада:

— Какво е изписано?

— Напрежението. Изглеждате уморен. Имате сенки под очите. Сигурно никой не ви е казал, че трябва да обръщате по-голямо внимание на здравето си. Не сте ли чувал за хора, които дори на 30 години получават инфаркт?

Франк я погледна. Не можеше да реши как да реагира. В забързания Ню Йорк хората твърде малко се интересуваха един от друг. А когато се събираха, то разговорите им се въртяха все около това, кой какъв психоаналитик посещава. Всеки се осведомяваше най-общо, чисто формално за здравето на другия.

— Знам, че всичко това е възможно, но аз съм напълно здрав — отвърна след известно мълчание.

Тя изглежда наистина се интересуваше от здравословното му състояние.

— Това е относително, Франк. Доста се задъхвате при по-голямо натоварване, имате изтощен вид... — В гласа на Джинджър прозвуча загриженост.

Франк погледна недостъпните ѝ зелени очи и положи нежно длан върху бузата ѝ.

— Благодаря, Джинджър! Хубаво е, когато някой проявява истински интерес към теб. Това също е ново за мен.

— Опитайте се да използвате времето при нас. Починете си, освободете се от напрежението. Ще направя каквото мога, за да успеете — обеща тя.

Гласът ѝ звучеше любезно, но безпристрастно, а Франк искаше да усети в него някаква по-особена нотка. Едва потисна желанието си да ѝ го каже. Вече знаеше, че с тази жена трябва да бъде нащрек. Явно беше от хората, които остро реагират на недодялани опити за сближаване.

Джинджър отново запали колата. Той не се и опита да я целуне! А нямаше да има нищо против, ако го беше направил. Отскоро познаваше Франк, но чувстваше, че ѝ допада както никой друг досега. А тя беше от онези жени, които винаги със сигурност знаят какво искат.

Тим Робъртс, учителят в малкото училище в Уиндъм, минаваше за неин приятел. Той често ѝ намекваше, че животът се управлява полесно, когато не си сам. Тя не искаше обаче да се омъжва за него. Тим

бе мил, симпатичен, но не събуждаше у нея никакви по-дълбоки чувства, никаква страст.

Страст. Замисли се за момент над думата. С цялото си тяло чувстваше присъствието на мъжа до нея. Щеше да ѝ е интересно да узнае за какво мисли той в момента. Тъмнокафявите му очи имаха вълнуващо унесен израз.

— Хареса ли ви излета, Франк? Ще ме придружите ли пак, след като изглежда оборите не ви допадат особено?

— Разбира се! Първо, защото такива наблюдения ще са от полза за филма ми, и второ — наслаждавам се на вашата близост.

— Много мило от ваша страна.

— Мога да кажа и други мили неща, но се страхувам, че не бихте искала да ги чуете. — Думите му прозвучаха толкова несигурно, че всеки от познатите му би се учудил, ако го чуеше как говори. Джинджър не само будеше възхищение у него, но го правеше плах и несигурен.

— И какви са те? — Въпросът ѝ го върна в реалността.

— Вие сте най-необикновената жена, която познавам. И във ваше присъствие се смущавам като ученик — отвърна той.

— Това ме учудва. Мислех, че репортерите от вашата класа са винаги спокойни.

Мълчанието след тези думи бе красноречиво. Джинджър се замисли дали не гледа на нея като на селска невинност.

А в мислите си той се бореше с желанието, което го занимаваше от сутринта. Искаше да я целуне, трябваше непременно да усети вкуса на устните ѝ...

Без да разменят и дума повече, навлязоха в двора на къщата. Може би някой от тях все пак щеше да направи решителната крачка към другия, ако в този момент не се бе появил Том, силно възбуден.

— Крайно време беше да се върнеш! Джанет направи вече първата бяла! — извика той и посочи към конюшната. Дан стоеше пред вратата ѝ и изглеждаше доста объркан.

— Какво, за бога, се е случило? Да не би Джанет да се е опитала да изнасили Дан? — се пошегува Франк.

— Много по-лошо. Ударила му шамар — отвърна Том, хилейки се злорадо.

Джинджър се засмя.

— Това е много лошо. Дан е убеден в мъжествеността си. Не вярвам, че някога ще ѝ прости. Как се със случило?

— Асистентката ни скучаеше следобед. Изведнъж откри, че в конюшнията има два ездитни коня. Твърдеше, че от малка умее да язди. Дан я повдигна да се качи, и в резултат тя полетя надолу от другата страна на седлото. Нарече го глупав селяндур... — Том не можа да продължи от смях. Накрая се овладя. — Е, Дан се реваншира, като я нарече глупава парцалена коза, която в сутиена си, както повечето момичета от града, има само въздух. Тогава тя му удари шамар.

— Къде е сега Джанет? — попита Джинджър.

— В стаята си и маже с крем синините, които са най-вече по задника ѝ. — Том се ухили злорадо. — А Дан заяви, че няма да обядва повече с нас, ако и Джанет присъства на масата.

— О, щом Дан е казал това, значи наистина го мисли. Ще трябва да го утеша — обясни Джинджър и се запъти към мъжа, който все така безучастно стоеше до вратата.

Франк усети неприятния гъдел от надигаща се ревност, когато видя как Джинджър застана пред великана и започна тихичко да го уговаря. Макар и да не чуваше думите ѝ, видя, че лицето на Дан чувствително се промени. А когато започна да милва и ръката му, исполинът се усмихна и кимна.

— Всичко е наред! — извика Джинджър и изчезна в конюшнията.

— Е, старо момче, как мина твоят излет? — попита Том, когато двамата останаха сами.

— Беше много интересен — отвърна Франк. — Помогнах при раждането на едно теле.

— Ти? Помогнал си при раждане на теле? Не вярвам. Та ти не можеш да различиш куче от котка! — усъмни се Том.

— Може би. Но научих как се ражда телето — не без гордост отвърна Франк.

— А госпожицата? Как е? — продължи Том. Искаше всичко да знае.

— Не знам, но бих искал да науча — отвърна Франк с тон, който изненада Том и го накара да замлъкне за момент.

— Нали не си се влюбил отново? Помисли за фиаското със Сюзан. Ти тъкмо го преодоля.

— Какво общо има между Джинджър и Сюзан? Разликата между тях е огромна. Те принадлежат на различни светове.

— Значи натам духа вятърът — сухо установи Том. — Ти искаш да преминеш от единия свят в другия, и то с развети знамена.

— Грижи се за себе си, Том. Хайде, от мен да мине, върви да масажираш насинения задник на Джанет. Може пък да ти дойдат други мисли в главата — предложи Франк и се запъти към малката къща, където бе стаята му.

По-късно, след като вечеряха и разговаряха за какво ли не, Франк се прибра в стаята и се съблече. Влезе в банята, но втрещен се закова на прага. През остъклената врата ясно личеше фигурата на голата Джинджър, която бе застанала под душа и си свиркаше, докато се сапунисваше.

Нищо не бе в състояние да го откъсне от тая гледка. Стоеше там и я наблюдаваше, докато накрая тя го откри.

— Здравейте, Франк — спокойно каза тя. — Изчакайте още няколко минути. Ще дойде и вашият ред.

Когато пое хавлията, която той ѝ подаде, в изражението ѝ нямаше и следа от смущение.

— Бихте ли ми подал още една за косите ми? — помоли тя.

Втората кърпа уви като тюрбан около мократа си коса.

— Извинете, Джинджър. Не знаех, че делим една баня — каза той с тон на разкаяно от лошата си постъпка момче.

Тя мило му се усмихна.

— Банята, етаж и цялата къща делим само двамата.

— Искате да кажете, че живеете тук, а не в другата сграда? — Франк беше смаян.

— Да, така е. Баща ми построи тази къща специално за мен. Долу, както знаете, е кабинетът ми, а тук горе живея аз. Впрочем, сега и вие. Неприятно ли ви е? — Изглежда не забелязваше, че хавлията ѝ се свлича, и Франк получи прекрасната възможност да се любува на зърната на гърдите ѝ.

— Неприятно? Напротив, много се радвам — едва преглъщайки отвърна той. — Надявам се, че няма да ви преча. Нощна птица съм.

— Е, ако не пеете много силно нощем, не танцувате буги и не драскате по стената с нокти, няма да ми пречите. В повечето случаи спя дълбоко — каза тя и разтърка раменете си. Докато се занимаваше с това, в долния край кърпата се разтвори. Гледката, която се разкри, бе изключително красива, Франк успя да съзре дългите ѝ бедра чак догоре.

Това бе твърде много за него. Или трябваше да вземе още сега тази жена в обятията си и да я почувства, или да си тръгне! Веднага!

И тъй като държеше на Джинджър много повече, отколкото на всички други жени, които бе имал, реши да избере втората възможност. Напусна банята без коментар, влезе в стаята си и седна на леглото. Подпря глава на ръцете си и се опита да сложи в ред мислите си. Тогава чу гласа ѝ.

— Ваш ред е, Франк. Оставих ви няколко чисти кърпи. Ползвайте винаги тъмните, защото светлите са моите.

Кърпи! Кой ти мисли за кърпи! И ако мислеше, то ги свързваше единствено с това, че обвиваха примамливото изкусително тяло на Джинджър.

— Бих искал да съм кърпа — измърмори той и се пъкна под душа.

— Какво казахте? — Джинджър бе отново в банята. — Извинявайте, Франк, забравих четката си за коса. Щом живеем заедно, трябва да свикнем с тези малки интимности — заяви тя и излезе навън.

„Тази жена ще ме подлуди, ако в най-скоро време не се сбlijим“ — помисли си Франк, докато топлата вода обливаше тялото му. Действаше му благотворно и успокоително.

Когато обаче най-сетне бе в леглото си, се почувства по-зле отпреди. Знаеше, че само на няколко метра по-нататък бе стаята на Джинджър. Не се предаде на изкушението, което го тласкаше към нея. Чувстваше, че моментът още не е настъпил. Все пак не можеше да отиде при нея просто така и да я вземе в обятията си.

Джинджър не се чувстваше в своята обител по-различно. Изпитваше същия копнеж по Франк.

„Жалко, че човек не може винаги да прави онова, което иска“ — помисли си тя. След това изгаси лампата и се унесе в мечти.

4

На следващото утро Франк и Том се опитаха заедно да приготвят закуската. Нямаше и следа от Джинджър и Натан. Дан сигурно също беше вече закусил. Един лъщящ от мазнина тиган издайнически показваше, че някой е пържил в него шунка с яйца.

— И аз бих искал шунка с яйца — облиза се Том. — Знаеш ли как се приготвя?

— Сигурно не е трудно. Плочата на печката е още гореща. Така че постави тигана, счупи яйцата и прибави шунка — подкани го Франк. — Аз ще направя кафе.

Две от яйцата, които Том счупи, се приземиха до тигана, направо върху печката. Другите две паднаха под формата на жълто-бяла каша в тигана. Том изруга и добави две парчета шунка.

— Не знам дали сме на прав път. Когато майка ми прави закуска, като че ли изглежда по-различно — констатира Франк, щом Том изсипа в чинията му разварената каша.

— Престани да ми мърмориш! Готово ли е кафето?

— Разбира се.

Франк изсипа нещо подобно на черен бульон в една от чашите, които стояха на етажерката.

— Какво е това? — Том изплю мътилката в канала. — Ако това е кафе, то значи досега съм пил нещо друго.

Франк вдигна рамене. В апартамента си имаше кафе машина, с която се справяше добре. Тук разполагаше със смляно кафе, вода и джезве. Така че бе сложил водата да заври и изсипа на око толкова кафе, колкото му се стори нужно. Очевидно бе надхвърлил няколко пъти нормалната доза.

— Поне ще ни ободри — защити се той. — След като тъй или иначе ще останем гладни. Къде е всъщност Джанет?

Точно в този момент Джанет влезе, като че ли бе чакала да се сетят за нея. Беше облечена в ефирен, съвсем прозрачен пенъоар. Ужаси се, когато видя какво са направили двамата.

— Но аз съм гладна! — захленчи тя.

Отрязва няколко дебели филии от още топлия хляб, намаза ги с мармалад и започна да закусва с голям апетит.

— Можеш ли да приготвяш шунка с яйца? — предпазливо попита Том.

— Може би. Никога не съм опитвала. Знаеш, че внимавам за талията си — отвърна тя, като в същото време си гребваше мармалад от бурканчето. Явно доста ѝ се услаждаше.

— Мисля, че трябва да подадем молба за курс по готварство при Джинджър Камерон: Как се приготвя закуска. Или ще ставаме сутрин по-рано, за да закусваме заедно с нея — установи Франк.

— Да, но тогава ще се наложи да ставаме много рано! Видях я още преди шест часа да отива с баща си на езда — възрази Том.

— Накъде заминаха? — полюбопитства Франк, който вече бе станал.

— Не зная. Изчезнаха някъде в гората. Но това беше преди цели три часа!

— Тези хора имат отвратителен начин на живот — констатира Джанет. — Освен че е ужасно скучно, но е и много напрегнато. Не е за мен това.

— Мога да си представя — ядосано каза Франк. — Впрочем бих ви помолил в бъдеще да идвате по-нормално облечена в кухнята. Не вярвам будоарното ви облекло да бъде посрещнато с въодушевление в този дом.

Още не бе привършил с изказването си, когато Дан се втурна шумно в кухнята. На лицето му се изписа изненада, заместена от пълно изумление, когато видя Джанет да дефилира гордо из кухнята в символичния си пенъор от розова коприна. Около устните ѝ се виждаха следи от къпиновия мармалад, който толкова много ѝ хареса.

Дан се стъписа и измърмори нещо неразбрано под носа си.

— Какво казахте, скъпи Дан? — изчурулика Джанет и направи няколко крачки към него.

Той се завъртя на токовете си и като подгонен изхвърча от кухнята.

— Видяхте ли какво направихте! Накарайте дори този гигант да побегне! — побесня Франк. Джанет се нуждаеше от едно истинско

конско евангелие, иначе щеше да му създава само неприятности. — От днес ще се заловите за работа! — отсече рязко той.

— Но разбира се, Франки, момчето ми! Какво трябва да правя?

— Най-напред ще съставите съвсем точен график на дневния режим на Натан. В него искам последователно да отбележите кога става, какво прави след това, кога излиза на езда и накъде заминава, кога пише и въобще — всичко. Разбрахте ли?

— Да, Франк. Но в такъв случай ще трябва да ставам при изгрев-слънце — захленчи Джанет.

— Щом се налага, трябва да се приучите на това. Може би така ще свикнете да лягате вечер в по-нормално време, вместо с Том да изпразвате по бутилка уиски.

— Франк, не ставай досаден! В тази пустош човек се нуждае от известно разнообразие — опита се Том да овладее положението.

Франк се канеше да продължи с мърморенето, когато се появи Джинджър. Бе обула ботуши за езда, носеше тесни джинси и бяла блуза, а върху дългата си руса коса бе нахлупила жокейска шапка. Изглеждаше свежа и в добро настроение.

— Има ли още кафе? Нуждая се от едно. Първите ми пациенти ме чакат вече — каза весело и взе каната с мътилката на Франк.

— О! — изохка тя след първата глътка. — Нюйоркчани обичат силното кафе.

— Съжалявам. Това беше първият ми опит да сваря кафе без кафе машина — призна Франк.

— Ако сутрин в седем часа всички сме тук, ще правя обща закуска — каза тя, след като откри хаоса на печката. — Явно приготвянето на омлет не е ваш специалитет.

Бързо изсипа жълто-кафявата каша в един съд и го постави пред вратата.

— Може да се услади на някое животно. А сега ме извинете. Имам работа.

Тя тръгна и Франк отново почувства празнината в стомаха си.

Тя дори се увеличи, когато няколко часа по-късно видя Джинджър, седнала на пейка в двора, в компанията на много приятен мъж. Двата изглежда разговаряха доста оживено. Чу дълбокия смях на Джинджър и видя с ярост как мъжът я прегърна и я привлече към себе си.

Франк се намираше до прозореца в кабинета на Натан Камерон. Дватама тъкмо обсъждаха задълбочено въпроса за алиенацията сред интелигенцията, когато той забеляза сцената в двора.

— Кой е този? — попита своя домакин.

Камерон пристъпи до прозореца.

— Ах, това е Тим Робъртс. Не знаех, че Джинджър го очаква днес.

— А кой е Тим Робъртс? — със заплашителен блясък в очите продължи да разпитва Франк.

— Той е учител в местното училище. Мисля, че е влюбен в дъщеря ми — отговори Натан и отново седна зад бюрото си.

— А дъщеря ви? Тя също ли е влюбена в него?

Гласът на Франк звучеше толкова раздражено, че писателят го погледна с изненада.

— Не вярвам. Поне досега отклоняваше всичките му предложения за женитба — отвърна той.

Франк въздъхна облекчено.

— Защо тогава я посещава? — не успя да се въздържа да не попита, макар да бе сигурен, че няма да получи задоволителен отговор.

— Защото е влюбен в нея, много ясно. Не се е примирил с отказа ѝ.

С това за него темата бе приключена и той започна да говори за основните персонажи в новия си роман.

Но Франк вече не слушаше внимателно. Остана до прозореца и видя как Джинджър най-приятелски целуна учителя за сбогом.

— Има почти един час до обяда — прекъсна внезапно изложението си Натан. — Бих искал преди това да свърша още нещо. Ще ме извините ли, скъпи Франк? Довечера можем да продължим разговора си.

Франк беше повече от съгласен, и без това в главата му се въртяха мисли, съвсем различни от онези, с които го занимаваше домакинът му.

Напусна кабинета и излезе навън с надежда да срещне Джинджър. Тя обаче отново бе изчезнала.

Може би поради кипящата ярост, която изпитваше към конкурента си, появил се изневиделица, а може би само заради очарованието на необичайното, той спонтанно грабна брадвата, опряна

на купчината дърва в задния двор. Плю си на ръцете и се опита да превърне дебелите клони в малки разпалки. Непривичната дейност бързо му достави удоволствие. През последните няколко години рядко му се бе удавала възможност да покаже силата си. Той замахваше с брадвата, стиснал я здраво в дясната си ръка, а отскачащите трески го радваха. Заниманието му продължи, докато брадвата изведнъж отскочи и попадна върху лявата му ръка. Не почувства силна болка и в първия момент не можа да проумее какво се е случило, но когато видя бликналата кръв, се уплаши.

Притича Дан, хвана го за ръка и го повлече към пристройката, където Джинджър преглеждаше четирикраките си пациенти. Без да се церемони, той го тласна в манипулационната, пред която чакаха няколко фермери с болните си животни. Джинджър тъкмо се готвеше да шинира предната лапа на едно овчарско куче.

— Господи, Франк, какво се е случило? — попита ужасено, когато видя раната.

Отпрати набързо пациента си и неговия стопанин обратно в чакалнята и се наведе над раната, която наистина изглеждаше ужасно.

— Дан, моля те, дръж го здраво! — каза тя и якият мъж стисна рамото на Франк като в менгеме.

Болката беше доста силна, докато Джинджър почистваше и зашиваше разреза, но Франк не помръдна. Следеше с поглед дългите ѝ пръсти и усещаше по рамото си дланите ѝ. Сведената ѝ глава бе точно пред лицето му, така че той вдишваше аромата на косите ѝ.

— Боли ли? Съжалявам. Скоро ще мине — каза тя, докато превързваше ръката. — Дан, благодаря ти. Нямаме вече нужда от теб.

Франк се облегна назад и затвори очи. Най-последно бяха сами.

— Не ви ли е добре? Можете да полежите малко. — Джинджър го поведе към кушетката.

Явно там лекуваше животните. Преди малко кучето със счупената лапа бе клечало на нея. Беше му все едно къде ще легне. С лице, сгърчено от страдание, се отпусна на хладната тапицерна. Тя се наведе над него.

— Това се случва често. Реакцията понякога идва едва след това. Вероятно в момента изживявате шока от нараняването — заговори му тихо и успокояващо.

— Благодаря, докторе! — промълви той и отвори очи.

Само на няколко сантиметра от себе си видя сериозното лице на Джинджър и загрижеността, която струеше от очите ѝ, го изпълни с тиха радост. Привлече я към себе си, като внимателно държеше наранената си ръка опъната, и потърси устните ѝ.

Първо я целуна нежно и внимателно, а след като не усети съпротивата ѝ, впи жадно устни в нейните.

Целувката им продължи доста дълго и в нея той усети недвусмислено обещание. Останала без дъх, Джинджър се освободи от прегръдката му.

— Това не е най-подходящото място, Франк. Навън ме чакат още няколко пациента. Стопаните им ще се чудят защо отделям толкова време на един болен човек — меко каза тя и го целуна леко по устните и бузите.

— Но аз съм тежко болен, Джинджър! Трябва да ме успокоиш — възпротиви се Франк, отказвайки да я пусне.

— Добре, но по-късно. Сега трябва да се погрижа за кокошки, кучета и котки. — Джинджър се засмя и се изправи.

— Какво означава „по-късно“?

— Да кажем, довечера, когато, уморени до смърт, търсим стаите си — предложи тя.

— Великолепна идея! Но аз няма да бъда уморен до смърт — заяви убедено той и спусна дългите си крака на земята. Моментално му се зави свят, но скоро премина. Стана и сияещ погледна Джинджър.

— Вече съм добре. Нито за миг няма да забравя за обещанието ти — увери я, преди да излезе.

Заради хората, които го наблюдаваха в чакалнята, бързо смени щастливия израз на лицето си със страдалчески, и изхвъркна навън.

По време на обяда — този път Джинджър бе приготвила блюдо от различни зеленчуци — Франк се опита да погали с босите си ходила краката ѝ. Отново седяха един срещу друг и той бе зает повече с това, да открие в зелените ѝ очи надежда за предстоящата нощ, отколкото да участва в разговора. Имаше очи и уши само за жената, която седеше срещу него.

— Тази вечер бих искал да си легна рано — оповести на всички, без да гледа в определена посока. — Страхувам се, че нараняването ме

е изтощило.

Том нагло отбеляза, че всяка жаба трябва да си знае гъола, Джанет потвърди многословно, че съжالياва за раната му, Натан го посъветва в бъдеще да предоставя тази дейност на Дан, който и без това бе обиден, че едно от тези крехки и несръчни същества се е ранило в неговото имение. А Джинджър любезно се усмихна на Франк и му даде да разбере, че вечерта има среща с Тим.

— Вероятно ще се върна късно вкъщи, но ще се опитам да бъда тиха и да не ви събудя — обеща тя и се държеше така, като че целувките ѝ бяха само един прекрасен сън за Франк. Изглежда бе забравила за обещанието си.

— Но, Джинджър, довечера трябва отново да превържете раната ми! — припомни ѝ той.

Тя се засмя.

— Разбира се. Преди вечеря елате в манипулационната ми. Няма да се забавим повече от десет минути.

Той наведе глава и се замисли над думите ѝ. Преди обяда бе напълно сигурен, че няма да срещне нейното несъгласие. Бе отвърнала на целувките му и се бе притиснала в него. В края на краищата му обеща, че хубавите им мигове ще продължат и вечерта. А какво означаваше това сега?

Дали и Джинджър не бе като другите жени, които си крояха игричките, подлудяваха мъжете и след това ги оставяха на сухо, усмихвайки се студено? Не му се вярваше. Следователно трябваше да има друго обяснение на поведението ѝ. Но какво?

Масата бе вдигната и всеки се зае със заниманието си. Том изчезна с въдицата си към езерото и обясни на Натан, че трябва да води дневник за живота му. Дан без коментар се захвана с работата си, а Франк и Джинджър останаха на масата и се наблюдаваха известно време. Когато и Натан стана и излезе, Франк каза:

— Не разбирам играта ти, Джинджър.

— Няма игра, Франк. Не обичам да се впускам презглава в каквото и да било, без да помисля. И от теб не очаквам това. Тази сутрин се уговорих с Тим и трябва да спазя уговорката.

— Но защо? Междувременно се уговори и с мен — ѝ припомни той.

— По някакъв начин трябваше да се отърва от теб. Знаеш, че имах още работа.

— Но аз копнея за теб! — настоя той.

Джинджър плъзна ръката си по масата и я сложи върху неговата.

— Дай ми още малко време. Не искам предварително да правя планове, когато се касае за важни неща. Остави ги те просто да се случат — помоли го сериозно.

— А целуваш ли и учителя?

— Понякога. Но не както теб. А сега ме остави да вървя. Имам още няколко визити, а следобедът ще мине бързо. — След тези думи тя стана.

На Франк не му оставаше нищо друго, освен да я пусне. Изглежда Джинджър винаги правеше онова, което смяташе за правилно. Доколкото я бе разбрал...

Франк се опита да направи връзка между мислите си по Джинджър, болната си ръка и факта, че е във Върмонт за изпълнение на възложена задача. Следобед отиде в кабинета на Натан и се опита да се концентрира върху разговора с писателя. За всеки случай включи и касетофон.

— Явно ви харесва да живеете в уединение — заключи той от това, което Натан му разказа.

— Да, наистина ми доставя удоволствие. Не искам повече да живея в голям град — отговори Камерон и му предложи чаша червено вино.

— Донякъде ви разбирам — отсъди Франк. От фотьойла си имаше възможност да се наслаждава на природата около къщата.

— Дълго мислих върху това, преди да се реша. И сега не съжалявам.

Франк кимна замислено. Колкото повече опознаваше Натан, толкова по-симпатичен му ставаше. Спокойното му поведение допадаше на Франк, а така също и острия ум, който личеше както в книгите му, така и в разговори те им.

Отдавна отделил се от семейството си, той изведнъж почувства дълбоко приятелско чувство към този човек, който бе твърде млад, за да му бъде баща, но пък бе доста мъдър за годините си. Имаше

доверие в него, затова се реши да му зададе въпрос, който бе от съществено значение за него.

— Натан, ще имате ли нещо против, ако се опитам да спечеля дъщеря ви за себе си?

Посрещна го острият поглед на умните кафяви очи.

— Зависи какво имате предвид. Ако искате само да убиете времето си, ще си имате неприятности с мен. Но ако чувствата ви към Джинджър са по-дълбоки, то ще ѝ предоставя възможността сама да избере. Все още не съм натрапвал съвети на дъщеря си.

— Не искам да нараня Джинджър — сериозно каза Франк. — Но съм безумно влюбен в нея.

— Сигурно е така — сухо отвърна писателят. — Извинете, но не се занимавам с проблемите на другите.

— Знам. Няма да направя нищо, което би могло да обиди Джинджър — обеща Франк и се разделиха. Касетофонът остана включен на масата.

Джинджър изчезна веднага след вечеря, а Франк без настроение седна на пейка в двора. Проклинаше учителя, който бе застанал на пътя му. Не питаше приятелски чувства и към шефа си, когото считаше виновен за всичко. Ако не бе получил тази поръчка, нямаше да срещне Джинджър.

Джанет се приближи към него. За два дни бе успяла да почернее малко. Отиваше ѝ.

— Можете ли да си представите, Франки, този Дан Милър е наполовина индианец — съобщи тя и се плъсна до него.

— Много интересно. И откъде знаете? — отегчено я попита той.

— Каза ми — не без гордост отвърна тя.

— Значи сте изпушили вече лулата на мира? Това е добре. Не бих искал да ми създавате усложнения, Джанет — каза Франк с надежда, че тя ще се махне.

Нямаше настроение да си бърби с нея. Всъщност нямаше настроение за нищо. Тишината започна да му действа на нервите. Изведнъж почувства, че му липсва оживлението на любимия град.

— Тръгвам. Дан иска да ме води при свои роднини — обясни Джанет.

— При индианци?

— Не знам. Може би. Във всеки случай живеят на няколко мили оттук, някъде в гората.

Франк погледна Джанет, която бе облякла бежов гащеризон с тигрова апликация.

— На ваше място щях да се облека по друг начин. Не ми се вярва роднините на Дан да намерят костюма ви достатъчно подходящ — приятелски я посъветва той.

— Така ли? Та аз го облякох специално за случая! Изглежда подходящ за гора, не намирате ли?

Франк се предаде. Нямаше смисъл да я убеждава, а и не беше негова работа. Имаше си достатъчно свои проблеми.

Недоволен се затътри към къщата, в която живееше временно. Качи се горе и влезе в стаята на Джинджър. С любопитство прочете заглавията на книгите върху етажерката. В единия ъгъл на стаята, облицована в светло дърво, бе поставено широко грубо легло, Франк се подсмихна. „Твърде продълговато“ — си помисли и мислено сравни атмосферата на тази стая с нийоркските апартаменти на жените, които бе посещавал. Тази беше по-малка, по-скромна, но в нея много по-силно се усещаше присъствието на обитателката ѝ, отколкото в модерните студиа на приятелките му.

Взе нощницата на Джинджър от леглото и усети мириса ѝ. От нея ухаеше на сапун и отчасти на жена, но никаква следа от парфюм. След това премести няколко листа с бележки, които лежах на малкото писалище, и се учуди, когато видя, че почти всички бяха изпълнени със стихове.

— Дори си романтична, Джинджър. Не съм очаквал това — измърмори полугласно. После продължи проучванията си, при това, без да чувства угризения на съвестта. Поне научи нещо повече за жената, която така силно желаше, че дори не можеше да мисли за нещо друго.

Почти машинално събу сандалите си и се опъна на леглото. Натисна копчето на касетофона, който се намираше върху нощното шкафче, и за своя изненада чу модерна поп музика. Бе очаквал да чуе по-скоро Моцарт. Джинджър наистина бе жена, пълна с изненади. Намали звука на касетофона и се отдаде на мечтанията си, в които Джинджър влиза и ляга до него. С тези мисли Франк неусетно заспа.

Бе вече полунощ, когато усети топло тяло до себе си. В тъмнината почувства меки хълбоци, които голи се притискаха до джинсите му.

Изненадан, седна в леглото и се опита да открие ключа на лампата.

— Не светвай, Франк, знаеш, че съм аз — прошепна Джинджър.

— Джинджър! Извини ме! Не можех да издържам повече без теб. Затова влязох в стаята ти и без да усетя съм заспал — се опита да обясни той.

Тя сложи пръст на устните му.

— Не е необходимо да се извиняваш, Франк. Ако не бях те намерила тук, щях сама да дойда при теб — каза тя и го целуна.

Ръцете му нежно погалиха голия ѝ гръб, после колебливо продължиха да се спускат надолу по тялото ѝ. Джинджър бе напълно гола. Франк вече бе луд от желание. Впи жадно устни в нейните и прокара дълбоко език в тръпнещата ѝ уста. Тя с желание отвърна на страстната любовна игра. После помоли тихо:

— Махни всички ненужни неща, те само пречат.

Помогна му да съблече ризата си, като внимаваше за болната му ръка. Без никакъв свян смъкна ципа на панталона му и разкопча катарамата на колана, слезе от леглото и издърпа панталона. Същото направи и със слипа. В движенията ѝ нямаше и следа от срам.

— Така е много по-добре — прошепна, когато той остана съвършено гол.

Легна бавно и предпазливо върху него, така че той усети топлината на тялото ѝ, и нежно зарови глава в рамото му.

— Скъпа, сигурна ли си, че ме искаш? — промълви Франк, когато усети венериния ѝ хълм на корема си и дългите ѝ кадифени бедра върху краката си.

— Щях ли да легна тук, ако не те желяех? — тихо отвърна тя.

Почувства възбудата в гласа ѝ и изостави всякакви скрупули. Извъртя се рязко, легна върху нея и започна да я целува диво и страстно. Усети ноктите ѝ да се впиват в гърба му, докато внимателно навлизаше в нея.

Движенията им, в началото меки и плавни, ставаха все по-бързи и по-бързи.

— Прекрасно, Франк, толкова е хубаво! — стенеше тихо тя. Дишането ѝ се ускори и тя изцяло се предаде в плен на щастливото опиянение, което обхвана тялото ѝ. Обви го със стройните си бедра и така се любиха цяла вечност, докато накрая изтощени потънаха в завивките.

Не промълвиха нито дума. Франк положи ръка върху гърдите ѝ и с пръсти погали нежно зърната им.

— Беше чудесно, Джинджър — промълви той след известно време. — Благодаря ти, скъпа!

— Няма за какво, Франк. Бях ти обещава, а и те желяех — отвърна тя.

„Гласът ѝ като че ли е променен“ — си помисли Франк.

После се сети за учителя.

— А Тим Робъртс какво ще каже? — попита и се подпря на десния си лакът. Пръстите на лявата му ръка нервно забарабаниха.

— Това не е важно, Франк.

Въпреки тъмнината той съзираше очертанията на тялото ѝ. Очите му постепенно свикнаха с тъмнината. Бе по-красива, отколкото си я бе представял. Тялото ѝ беше безупречно, имаше завършени форми. Беше стройна, с гърди на младо момиче — пълни и стегнати. Коремът ѝ бе съвсем плосък и завършваше с тъмен венерин хълм. А дългите ѝ крака като че нямаха край.

— Но баща ти ми каза, че този учител искал да се жени за теб — каза той, след като дълго я бе наблюдавал и отново усети желанието да се надига в него.

— Да. На Тим понякога му хрумват такива мисли. Но прекрасно знае, че аз няма да се омъжа за него. При това не заради теб — каза Джинджър и отметна от челото мокрите му от потта коси.

Франк седна в леглото.

— Как така не заради мен? Надявам се, че не гледаш на тази нощ като на единичен случай — обидено отвърна той.

— Все още не знам, Франк. Харесваш ми. Намирам, че си симпатичен, но не мога да обещаая, че заради това ще се омъжа за теб. Разбираш ли?

Седна в леглото, Франк изпитваше силна нужда да запали цигара, но знаеше, че Джинджър не пуши, а и кутията беше в неговата стая.

— Не говори за женитба, Джинджър. Но искам да знаеш, че много съм влюбен в теб — й каза той, но никак не остана доволен от изказването си. Жената до него заслужаваше съвсем друго обяснение в любов.

Тя тихо се засмя и каза:

— Зная, Франк!

— Какво знаеш?

— Че си влюбен в мен.

— И откъде? — попита той.

— Първо, това са неща, които една жена интуитивно усеща. И второ — чух касетката. Татко ми я пусна. Ти си му обяснил, че ме обичаш. Всъщност, тези твои думи ме накараха да изоставя съмненията си и да се любя с теб.

— Но това е невъзможно! Ти не можеш просто така да слушаш моите записи! — протестира той, привидно възмутен.

— След като ти можеш да претърсваш стаята ми и да лягаш в леглото ми, то и аз мога да слушам касетата ти — смеейки се възрази Джинджър.

— Добре, убеди ме — капитулира набързо той и я целуна по върха на нослето. — Може би така е по-добре. Поне знаеш как стоят нещата за мен. Така ми завъртя главата, че вече се страхувам за репортажа си. Ако продължаваме по този начин, ще се получи не портрет на известен писател, а на ветеринарна лекарка.

— И как ще ме опишеш? Ти почти нищо не знаеш за мен.

— Напротив, знам доста. Познавам сегашния ти начин на живот — пардон, с изключение на обожателите ти. По този въпрос баща ти нищо не ми разказа. Знам и как изглеждаш, а дори само това би ме вдъхновило за журналистически подвизи. Освен това съм наясно с обстоятелството, че си най-необикновената жена, която някога съм познавал, доктор Камерон. И другото, което знам със сигурност, е, че няма да те оставя да избягаш! Особено при Тим Робъртс. — Внезапно гласът на Франк стана твърде решителен.

Джинджър го шляпна леко по бузата.

— Много знаеш, Франк. Обичам те, но също така обичам баща си, Дан, а по някакъв начин и Тим. Сега с теб се любихме и беше много хубаво. Но това не ти дава право да разполагаш с мен. Съгласен ли си?

— Естествено, Джинджър. Аз и не бих искал да разполагам с теб — отговори той. След това устните му потърсиха нейните и от страстната целувка последва желанието да се слоят отново. Любиха се още веднъж, този път по-нежно и по-всеотдайно от първия път.

— А сега изчезни в стаята си. Трябва да спя. Отдавна мина два часа — каза Джинджър и го избута от леглото си. — Ако за закуска искаш истински яйца с шунка и хубаво кафе, трябва точно в седем да бъдеш в кухнята.

Франк потърси дрехите си, мина през банята и се прибра в стаята си. Легна си и заспа веднага.

Докато в Ню Йорк заспиваше трудно, често се въртеше, а понякога дори му бе невъзможно да мигне, във Вермонт спеше като къпан. Освен това сега бе и напълно изтощен.

5

Постепенно тричленният телевизионен екип от заклетите питомци на големия град се превърна във въодушевено трио почитатели на природата и спокойния селски живот.

Франк бе наддал няколко килограма, а изтощеният израз на лицето му бе изчезнал. Придобе хубав тен и с лъчезарна усмивка кръстосваше околността, а нощем се наслаждаваше на прекрасните часове с Джинджър. Том почти не се задържаше в имението, отдаден всецяло на риболовната си страст, а може би бе открил и някоя селска красавица. Когато се появяваше от време на време за обяд, твърдеше, че е извънредно доволен от заниманията си.

А Джанет буквално бе увиснала на врата на Дан. Където и да отидеше, следваше го като кученце. Промяната у нея бе най-очевидна. Сега тя приличаше на млада и здрава селянка, загоряла от слънцето, а къдриците ѝ бяха прибрани в дебела плитка. Бе отмъкнала няколко панталона на Джинджър и вече се обличаше съвсем семпло.

Така минаха две седмици. Натан наблюдаваше промяната, но не коментираше. Гостите не му създаваха проблеми и затова компанията им му бе приятна.

В средата на третата седмица, когато Франк и Джинджър тъкмо се връщаха от визитата ѝ, хванати за ръка, разхождайки се в двора, като че се намираха на брега на Атлантика, към тях развълнуван се приближи Том.

— Трябва да се обадиш на стария — разтревожено каза той. — Човече, наистина е бесен!

— Имаш предвид Макгавърн, предполагам? — без особен интерес отвърна Франк.

— Да, него. И се подготви. Мисля, че е способен да прелети цялото това разстояние до тук, само за да те обезглави.

— Значи трябва да се обадя. Къде да те намеря след това? — обърна се към Джинджър. Макар че знаеше какво го очаква, бе изключително спокоен.

— Ще се къпя, а след това ще се погрижа да не умрете от глад — усмихна се тя, целуна го и се запъти към дома си.

Франк отиде в кабинета на Натан и избра номера на студиото.

— Моля те, свържи ме с Макгавърн — събщи на телефонистката.

— Кой го търси? — попита тя.

— Не ме ли позна, Бабс, Франк се обажда — нетърпеливо отвърна той. — Хайде, свържи ме.

— Боже мой, Франк, от една седмица по три пъти на ден се опитвам да се свържа с теб. Старият ти е вдигнал мерника, можеш да си сигурен в това — каза жената. След това се чу прашене и бучащия глас на Макгавърн.

— Франк Дженингс е на телефона. Поръчал сте да ви се обадя — възможно най-безразлично каза той.

Първо се чу силно пръхтене, като че на другия край на линията имаше кон, а след това страхотен крясък.

— Какво си въобразявате, нещастнико? От една седмица звъня във Върмонт! И какво чувам? „Дженингс е с дъщеря ми на път, Том е на риболов, а Джанет се разхожда с някакъв индианец“. Как да разбирам това? Все пак се надявам, че между тези отпускарски занимания сте намерили време и за репортажа! — изрева шефът в слушалката.

Франк отдръпна малко глава, за да спаси тъпанчето на ухото си.

— Не съм готов още — вметна той, когато Макгавърн за момент спря да реве като разярен бик.

— Какво означава това? Кога ще бъдете готови?

— Не знам. Може би след две-три седмици, а може и нищо да не излезе от цялата история.

— Вие се подигравате с мен! Предоставих ви цели три седмици! Те вече минаха. Ще ви анулирам заплатата! Ще ви уволня! — Макгавърн вероятно бе на прага на сърдечен пристъп.

Франк си представяше как изглежда в момента. Всеки в студиото познаваше интересната цветова гама на лицето му. Сега сигурно бе между виолетово и тъмночервено.

— Правете каквото искате, Джери. Не мисля, че ще се разплача за службата си — каза Франк и затвори.

Тъкмо мислеше да си налее чаша уиски, когато телефонът иззвъня, Франк знаеше кой е, но въпреки това вдигна слушалката.

— Да говорим като разумни хора, Франк. Колко време ви е необходимо още?

— Та аз не съм започвал, по-точно — имаме няколко метра филм и работен проект. Никак не е лесно да се прави портрет на Камерон — обясни Франк.

— Тогава зарежете всичко и се върнете! Още днес! Настоявам за това! — извика Макгавърн.

Франк усети повторния прилив на ярост у шефа си.

— Нито днес, нито утре! Не съм имал нито ден отпуск през тази година. Така че искам една седмица, считано от днес. А ако не сте съгласен с това, можете да ме уволните.

В този момент наистина му бе все едно как ще реагира Макгавърн. Главното бе, че още една седмица ще бъде близо до Джинджър. Имаше куп неща, които трябваше да изяснят помежду си. А Том и Джанет също щяха да са доволни на едноседмичния отдих.

— За Том и Джанет също впишете отпуск — добави той. — Следващата сряда ще долетим обратно в Ню Йорк.

Тишината в слушалката стана застрашителна. Едва след известно време Франк чу Макгавърн да вика секретарката си. Щеше да излее гнева си върху нея. Франк я съжали, но нищо не можеше да промени.

— Ако следващата сряда точно в десет часа не сте в кабинета ми, можете да се считате за уволнени. И тримата! — изрева главният редактор.

След това връзката прекъсна.

Франк се усмихна. Сега поне нямаше да има угризенията на съвестта, които се появяваха от време на време през тези три седмици. Вече бе в отпуска, без служебни задължения. Колко бе хубаво!

Потърси Джинджър и я намери в обора. Тя тъкмо показваше на Дан двете кокошки, които трябваше да заколи. Франк не преставаше да ѝ се чуди как се справя с всички свои задължения.

— Защо трябва да умрат бедните създания? — попита той.

— За да вечеряме — с усмивка отвърна Джинджър.

— Аз няма да вечерям. Не искам да ям тези кокошки. И повече няма да близна месо. — Мислеше го сериозно. Неотдавна на масата бе сервирано агънцето, което дни наред бе милвал, а онова прасе, с което

се среща първия ден у Камеронови, също бе изчезнало по тайнствен начин. — Не разбирам как може животните първо да бъдат лекувани, а после изядени.

— А какво, извинявай, ядеш в Ню Йорк? — агресивно попита Джинджър.

— Каквото ядат и другите — хамбургери, пиле с ориз, понякога риба...

— Аха. И мислиш, че всички тези говеда, пилета и риби са родени в камерата за дълбоко замразяване, така ли? Или направо в микровълновата печка? — Джинджър явно бе в лошо настроение. — След като не обичаш да ядеш месо, стани вегетарианец. Имаш подкрепата ми! — му каза тя, докато Дан с един удар обезглави първата кокошка, Франк побягна, за да не бъде свидетел на тази сцена, и толкова сериозно се замисли над идеята да стане вегетарианец, че съвсем забрави да съобщи на Джинджър за отпуската си.

Обърна се. Джинджър тъкмо потапяше кокошката в гореща вода и започна да скубе перата ѝ. С усилие задържа погледа си.

— Джинджър, скъпа, в отпуск съм до следващата сряда.

— Радвам се за теб — кратко отвърна тя. Изглежда още му се сърдеше.

— Мислех си, дали не би могла да ми покажеш Вермонт през тази седмица? Имам голямо желание да разгледам по-обстойно този чудесен край. — Идеята му бе хрумнала току-що.

— Не мога, Франк. Знаеш, че съм трудов човек. Не бих могла просто така да зарежа всичко и да си взема почивни дни — отвърна тя и продължи да скубе кокошката.

— А ако много те помоля? Би било чудесно да сме само двамата цяла седмица.

Джинджър прекъсна заниманието си и го погледна сериозно.

— А след това, Франк?

— Какво след това? Ще дойдеш с мен в Ню Йорк. Мисля, че това е ясно.

Тя поклати глава.

— Въобще не е ясно. Няма да изоставя работата си. И няма да напусна това място! Тук се чувствам добре, а в Ню Йорк не бих била. Зная го от опит.

Франк измъкна с два пръста кокошката от ръцете ѝ и се опита да я придърпа към себе си.

— Джинджър, нали искаме да живеем заедно? А аз трудно бих намерил работа в Уиндъм.

— Тогава ще промениш професията си. Тук всички хора работят. Нали не е задължително да си в телевизията?

Франк се замисли. От две седмици с Джинджър бяха неразделни и това го правеше щастлив. Мислеше, че тя също е щастлива. Досега и за миг дори не бе допускал, че няма да дойде с него в Ню Йорк.

— Не знам. Не мога да си представя да върша нещо друго — каза той след известно време.

— Тогава просто ще трябва да си идеш, Франк. Не бих могла да те задържа. Аз обаче със сигурност няма да тръгна с теб.

Джинджър хвана двете кокошки за краката и ги отнесе в кухнята. Той се загледа замислено след нея.

На всичко отгоре в този момент се появи Тим Робъртс на колело. Само той му липсваше сега. Не разбираше защо Джинджър още не му е показала пътя. Сега, когато всичко между тях беше ясно.

Ясно ли? Франк се замисли над думите ѝ. Нищо не беше ясно! Тя наистина никога няма да напусне това място, а и той не би могъл да остане тук. Какво щеше да работи? Може би жителите на Уиндъм се нуждаят от още един хранителен магазин? Или би могъл да помага на Джинджър в лекуването на животни? Глупости! Ще трябва на всяка цена да я убеди да тръгне с него. В края на краищата печелеше достатъчно, за да живеят прилично.

Помисли си, че ще е по-добре да се посъветва с Натан. Може би той знае как може да бъде убедена. Почука на кабинета му.

— Влезте, Франк. И без това в момента съм доста разсеян и не мога да работя — сърдечно го покани писателят. Двамата вече се бяха сприятелили.

Франк седна и с удоволствие прие предложеното питие.

— Не изглеждате добре. Да не би телефонният разговор с шефа да ви тормози? — попита Натан.

— Напротив. От днес съм в отпуск. До следващата сряда.

— Това е чудесно! Трябва да използвате пълноценно свободното си време за почивка.

— И аз искам същото, но Джинджър отказва да направим едно ваканционно пътуване. Освен това не иска да дойде с мен в Ню Йорк. Твърди, че е щастлива тук — оплака се Франк.

Нежна усмивка се промъкна по лицето на Натан.

— Щом Джинджър го казва, значи това е така. Никой не би могъл да промени мнението ѝ.

— Но аз не бих могъл да живея без нея! — Франк вече не бе на себе си. За първи път говореше толкова открито за чувствата си към Джинджър.

Баща ѝ въпросително го погледна.

— Струва ми се, че ще имате проблеми. Никой не може да принуди дъщеря ми да прави това, което не желае. Не трябва дори да се опитвате. Ако ви обича, ще намери начин да сте заедно. Ако не ви обича...

— Какво ви е казала, Натан! Че не ме обича? — прекъсна го той.

— Нищо не ми е казвала, но аз познавам дъщеря си.

— Тогава сигурно ще можете да ми обясните защо този селски учител все още я посещава, макар че ние спим заедно! — избухна Франк. — Преди малко го видях отново да идва.

Натан се засмя.

— И защо да не е позволено на Тим да посещава дъщеря ми? Двамата са приятели от доста време.

— По дяволите! Защото не искам да се среща с други мъже! — ядосано каза Франк.

— Тези думи не трябва да стигат до ушите на Джинджър. Ще ви се разсърди. Опитайте се да гледате на нещата по-спокойно. А най-добре да я оставите сама да реши. Тя постъпва винаги много разумно — посъветва той госта си, който изглеждаше толкова нещастен, че събуди съчувствието му.

— Щом е така, ще е по-добре да прекарам на друго място отпуската си. Не бих искал да бъда в тежест на никого — гордо обяви Франк след кратка пауза. — Утре заминавам. Или ще отлетя към морето. Все едно, само да не съм тук.

— Сигурно знаете какво правите. Не мога, а и не искам да ви давам никакъв съвет, освен да не правите опит да налагате волята си на Джинджър. Тя никому не се подчинява — със съжаление повтори Натан.

Франк слуша достатъчно. Излезе потиснат навън и потърси Том и Джанет, за да им съобщи новината. Искрено се учуди, че те пожелаха да прекарат отпуската си в Уиндъм.

— Все още не познаваш Вера за съжаление — многозначително каза Том. — Иначе би разбрал защо искам да остана тук.

Джанет направи гримаса, като че ще заплаче всеки момент.

— Но аз искам да остана тук! Дан...

— Добре. Правете каквото смятате за правилно. Но, моля ви, следващата сряда да бъдете в студиото. Стига ми, че дотук опрах пешкира заради вас. Не искам пак да обяснявам на шефа къде сте останали. — Надяваше се, че думите му няма да отидат на вятъра.

След това се запъти към малката къща. Докато опаковаше нещата си, за първи път почувства отчаяние. Не искаше да заминава, още повече без Джинджър. Но не желаше да се превръща в идиот, когото можеха да водят за носа.

6

На следващото утро Дан закара Франк на летището. Нощта бе истинско фиаско. По всякакъв начин се опита да убеди Джинджър, че си принадлежат. Уверяваше я настойчиво, после се любиха, но не буйно и страстно както друг път. Джинджър бе опната струна в ръцете му, а когато той се опита да обсипе цялото ѝ тяло с целувки, за да ѝ достави най-висша наслада, тя го отблъсна от себе си.

— Престани, Франк! Не искам да бъда зависима от теб. Не и по този начин — каза тя. — Ти ще се върнеш в Ню Йорк, а аз ще остана тук. Бих искала да продължа да живея нормално, а не да се разкъсвам от копнеж по теб.

Опита се да я убеди в любовта си, но нищо не помогна. Накрая се прибра в стаята си. Дали искаше или не, но трябваше да забрави прекрасните дни, прекарани с Джинджър. Тази жена наистина не можеше да бъде накарана да прави това, което не желае и не ѝ е приятно. Баща ѝ бе напълно прав.

Отлетя за Ню Йорк. Не му се случваше често да прекарва отпуската си там.

Още в понеделник почука на вратата на Вездесъщия. Даже Макгавърн се сащиса, когато видя репортер №1 да влиза в кабинета му.

— Вече сте се върнал? Очаквах ви чак в сряда.

Без да чака покана, Франк се настани в едно от креслата.

— Какво е това? — попита шефът и посочи лявата ръка на Франк, която все още беше превързана.

— Рана — отвърна му лаконично.

— Така ли? Аз пък си помислих, че е някаква нова мода. И как се сдобихте с нея?

— Случи се, докато цепех дърва.

— Докато цепехте дърва ли?! Да не би да сте решил в бъдеще да изкарвате прехраната си като дървар?

— Възможно е — отвърна Франк. Не бе мислил върху възможността да работи в горите на Върмонт. Как не бе му хрумнало?

— Здрав ли сте, Франк?

В гласа на шефа се чувстваше лека подигравка и открит интерес. Явно, че с репортера му бе настъпила някаква промяна. От една страна — загорял и отпочинал, но от друга — не можеше да не забележи странния блясък в очите му.

— Какво стана с репортажа за Камерон? — Макгавърн се въздържа да го пита за лични неща.

— Не знам. Ще трябва да изчакаме до сряда. Том е заснел две-три ролки — отвърна Франк така, като че ли цялата работа въобще не го засягаше.

— А вие какво имате? Предполагам, че сте направил записи!

— Имам някои неща. Но нищо подредено. Преди всичко фрагменти, впечатления от прекрасната местност и от хората — отвърна Франк.

— И за три седмици това е всичко? Няколко фрагмента? Франк, та вие не сте начинаещ! Знаете как трябва да се подходи! — ядоса се главният редактор.

— В общи линии, да! — отвърна Франк. — Но този път бе съвсем различно.

Макгавърн изруга.

— До сряда не искам да ви виждам тук. Очаквам да дойдете с готов репортаж. Ако не ми го донесете, можете да се считате за уволнен.

Без дума да каже, Франк стана. Сам се учудваше на безразличието си, но му бе все едно какво казва, мисли или върши Макгавърн. Може би шефът сам щеше да вземе решението вместо него.

Напусна кабинета му и отиде в своя. Без настроение разрови пощата, ядоса се на тъпите коментари на колегите си, които му подмятаха, че се е превърнал в горски дух. Накрая се обади на Сюзан Хейс.

— Ало, Сю, аз съм, Франк.

— Франк? Каква изненада. Не вярвах, че пак ще те чуя.

Наистина, откакто преди три месеца се разделиха, не й се бе обаждал. Връзката им започна бурно, трая половин година и пресекна, отшумя. Когато почувства скука и откри, че тя въпреки отношенията им поддържа и други познанства с мъже, се оттегли.

— И защo да не ти се обадя? Ние не сме врагове — каза той с надежда, че няма да му откаже среща. — Искаш ли да вечеряме заедно? Може би в китайския ресторант?

— Защо не? Но не днес. За тази вечер вече имам нещо предвид — отвърна тя.

Това му беше познато.

— Не е задължително да е днес. Помисли кога би имала време. Знаеш къде да ме намериш — унило каза той и затвори.

Ударите върху самочувствието му на мъж се сипеха един след друг. Явно златното време, когато въртеше на пръста си всяка жена, която си пожелаеше, бе вече отминало.

Джинджър също не бе на себе си, откакто Франк си замина, но не си го признаваше. Напротив — правеше всичко възможно, за да прикрие състоянието си.

Едва беше заминал и вече ѝ липсваше всяка минута.

Работата не ѝ доставяше същото удоволствие. Без охота лекуваше дребните животни, а когато обикаляше фермите в околността, за да преглежда коне и говеда, вършеше задълженията си, без да разговаря надълго и нашироко с фермерите както преди.

— Джинджър, толкова си бледа — установи баща ѝ.

Беше вторник. Утре, рано сутринта, Том и Джанет също щяха да напуснат къщата. Всички тъгуваха, но никой не се издаваше.

— Имам главоболие — отвърна Джинджър.

— Тогава трябва да предприемете нещо — каза Натан.

— Ще мине. По-късно ще полегна за един час — успокои го тя.

Натан се досещаше на какво се дължи главоболието ѝ.

— Преди малко се обади Франк. Искаше да се увери дали утре ще бъдете в Ню Йорк — обърна се той към Том.

— Пита ли за мен? — попита напрегнато Джинджър.

Погледите на всички бяха вперени в Натан.

— Пита. И аз му казах, че не се чувстваш особено добре.

— Как можа да направиш това, татко! Добре съм! Дори се чувствам отлично! — раздражено извика тя.

— Не ми се вярва — намеси се Том. — Яденето не е така вкусно както преди.

Наистина, в последно време Джинджър нямаше настроение да готви и затова отваряше разни консерви, които само притопляше. Това бе новост за къщата, в която здравословната храна бе на почит. Освен това бе сезонът на плодовете и зеленчуците, които в двора бяха в изобилие.

— Съжалявам, но имах много работа в последно време — направи опит да се оправдае за това, че днес отново им бе предложила консерви с месо.

— Не намирам нищо лошо в това. Аз обичам месо от консерва — каза Джанет в нейна защита.

Двете толкова различни по характер жени бяха започнали да се разбират добре.

— Благодаря за съчувствието, Джанет — отвърна Джинджър и стана.

За нейна голяма изненада Джанет предложи да измие чиниите, за да може тя да си почине. Джинджър прие с благодарност. След това се оттегли в стаята си и си легна.

Откакто Франк си замина, не бе сменяла бельото и когато лицето ѝ потъна във възглавницата, долови мириса на тялото му. С неохота си призна, че копнежът ѝ по Франк ставаше все по-силен. Липсваше ѝ във всичко, особено в леглото, където ноци наред се бяха наслаждавали на взаимна любов, а през деня ѝ липсваха дългите и интересни разговори. Все още смяташе, че във Върмонт би могла да живее по-добре, отколкото в Ню Йорк. Почувства, че няма да може още дълго да сдържа сълзите си. Направи това, което винаги ѝ помагаше в подобни ситуации. Застана под леденостудения душ и главата ѝ отново се проясни.

По-късно се обади на доктор Балтимор. Младият ветеринар я бе замествал вече няколко пъти. И сега я увери, че от понеделник ще изпълнява задълженията ѝ. Той делеше кабинет със свой колега, който можеше да се справи сам няколко дни.

— Тогава до понеделник. Ще се видим още веднъж, преди да отлети — каза Джинджър по телефона. След това замислено остави слушалката.

Трябва да отлети за Ню Йорк. Така както вървяха нещата, нямаше да може да се успокои. Не виждаше смисъл отношенията им да продължават по този начин.

В сряда Франк седеше в залата за обработка на филми в студиото и се занимаваше с материала, който му даде Том след завръщането си в Ню Йорк.

— В стила на Том — си каза Франк, когато на монитора се заниза дълга поредица от пейзажи.

Филмът, който бе проследил до този момент, можеше да послужи по-скоро за репортаж, разказващ за езерата на Върмонт.

Най-сетне Натан се появи в кадър. Том много вярно бе уловил атмосферата на кабинета му.

Нетърпеливо сменяше кадрите. Най-сетне. Сцената, когато Джинджър бие инжекция на болното прасе, Франк застопори образа и приближи лицето ѝ. Така големите зелени очи гледаха право към камерата.

Видя блясъка на русата ѝ коса и си спомни какво почувства в този момент. На екрана Джинджър изглеждаше дори по-красива, отколкото бе в действителност. Повече не можа да гледа.

В този момент вратата се отвори и влезе Макгавърн.

— Чух какво сте записал на магнетофона. Искам да се запозная с жената, която така ви е завъртяла ума — каза той и седна. — Хайде, пуснете лентата.

Противно на волята си Франк се подчини. Джинджър бе коленичила, стиснала здраво в силните си ръце дърпащото се животно. Не искаше да гледа. Екранът бе толкова голям, че тя бе почти в естествения си ръст.

— Не е лошо. Имам предвид жената. А сцената с прасето би била добро начало на репортажа — каза Макгавърн.

— Това бе в момента на нашето пристигане — обясни Франк, като се опита гласът му да прозвучи нормално.

— Момичето е доста привлекателно — повтори редакторът. — А какво още имате?

Франк пусна филма нататък. Виждаше се Джанет, която с поглед изпиваше огромния Дан, а също така и блесналото на слънцето сребро на езерото, гори и пак гори. Когато Макгавърн вече се пукаше от яд, се появи Натан зад бюрото си, пишещ някакъв текст. После ролката свърши.

— Е, и това ли е всичко? — извика шефът.

— Не. Има още три ролки, но няма да видите нещо по-различно — отвърна Франк. Знаеше какво изпитваше Том, докато заснемаше тези моменти. Бе толкова въодушевен от изумителните природни пейзажи, че нищо не бе в състояние да го накара постоянно да снима Камерон.

— Може би трябва да направим филм за очарованието на Върмонт! И как си представяте всичко? — Гласът на Макгавърн ставаше все по-сърдит.

— Не е необходимо да правим филм. Или поне не за Натан Камерон и дъщеря му. И двамата не са очаровани от тази идея. Живеят толкова уединено, че ще е неудобно да вадим на показ тяхната самота.

Това бе ново в професионалните виждания на Франк. Досега нямаше скрупули, дори когато в интервю разпитваше партньорите си за най-интимните им привички.

— Не можем да се откажем от филма, само защото вие сте хлътнал по дъщерята на Камерон! Трябва да направите нещо от този безкраен материал, все ми е едно как ще стане това. Ако не успеете, значи сте сбъркал професията си! — диво изкрещя Макгавърн. — Искам филм за Натан Камерон. И вие ще го направите! Дори ако трябва да отидете пак във Върмонт! Но този път със съзнанието, че трябва да вършите работа. Все още по договор сте в това студио. А получавате и значително възнаграждение.

Франк за момент се изкуши да му каже какво мисли за него, студиото му и въобще за професията си. Но се сети, че ако отиде пак, ще може да види Джинджър.

— Добре, заемам се със задачата. И без това времето във Върмонт ще ми се счита за отпуск — заяви накрая.

— Да, но преди това ще направите друго. Този уикенд ще идете на концерта на Карлос Сантана в Сентръл парк. Поне в него няма да се влюбите. След концерта очаквам филм, който отговаря на репортер от вашата величина. А в понеделник ще отлетите отново за Върмонт. И този път ще вземете със себе си друг оператор. Някой, който да може да различи дърво от писател!

С тези думи Макгавърн напусна залата.

Франк се замисли как да уведоми Том и Джанет, че ще лети без тях. След това се замисли над чувствата си, които изпитваше към

Върмонт и към някои хора там.

Джинджър и Франк се разминаха на 30000 фута височина. Всеки от тях седеше в пътническият самолет и размишляваше. Франк се надяваше, че след няколко часа ще държи Джинджър в прегръдките си и без много приказки ще успее да я убеди да дойде с него в Ню Йорк. А тя от своя страна се чудеше дали веднага да се люби с Франк или не. Доста време бе копняла за това. Реши да не прави никакви предварителни планове, а да реагира според случая.

До Франк доволно се бе изтегнал Том. В крайна сметка бе успял да се наложи над Макгавърн и отново летеше за Уиндъм.

— Този път трябва сериозно да се заемем със задачата, иначе шефът окончателно ще превърти — каза той.

— Вероятно — изръмжа лаконично Франк. Не му се говореше.

— Жалко, че Джанет не успя да дойде с нас. Много се разстрои, че няма да види отново своя индианец. Как само се промени, не намираш ли, Франк? — Том явно не забелязваше, че спътникът му имаше съвсем други грижи и не можеше да мисли за благотворното влияние на Върмонт върху Джанет. И тъй като не получи отговор, продължи: — С теб е свършено! Наистина се учудвам. Досега винаги си успявал да запазиш самообладание в подобни ситуации.

— Джинджър не е ситуация. Тя е жената, която обичам. А сега ми направи услуга и си затвори устата, Том. Трябва да помисля — каза Франк.

— Ще го направя, но те моля, когато стигнеш до някакво разумно решение, да ми го съобщиш.

Докато самолетът се приземяваше на летище „Кенеди“, Джинджър почувства, че сърцето ѝ започва да бие лудо. Махна на едно такси и едва напуснала летището, отново усети в себе си старата неприязън към Ню Йорк. Дългите опашки от коли едва пълзяха по

магистралите, които водеха от летището към вътрешността на града. Бе невъобразимо шумно. Всички бързаха нанякъде.

Най-накрая спряха пред модерния жилищен блок на Сто и втора улица в сърцето на Манхатън. Джинджър слезе и застана отпред, без да е сигурна какво ще прави по-нататък. Не знаеше дали по това време Франк ще си бъде вкъщи.

Колебливо прекрачи прага на сградата и се обърна към портиера, който седеше в стъклената си кабина и я наблюдаваше с недоверчив поглед.

— Искам да отида при господин Франк Дженингс — тихо каза тя. — В кой апартамент живее?

— 505, но не е вкъщи — кратко отвърна мъжът.

— А знаете ли кога ще се върне? — обезкуражено попита тя.

— Не. Но можете да го изчакате горе. Там вече го очаква приятелката му — каза портиерът, чиито малки очи любопитно шареха.

Джинджър почувства, че сърцето ѝ започва да прескача. Потисна въпроса, който я изгаряше болезнено, и се отправи към асансьора.

— 31-ви етаж, вляво! — извика портиерът след нея.

Имаше чувството, че асансьорът никога няма да достигне 31-ви етаж. Малкото тъмнокожо момче, което го обслужваше, ѝ се усмихна толкова любезно, че тя се разтършува за един долар. Първият човек, който ѝ бе подарил усмивка, откакто пристигна в Ню Йорк.

— Знаеш ли кой очаква господин Дженингс в апартамента му? — попита и направи усилие да се усмихне учтиво.

— Да, мис. Приятелката му мис Сюзан Хейс — отвърна момчето и протегна длан.

Джинджър сложи долара, а момчето пренебрежително вдигна рамене. Бе се надявало на по-щедър бакшиш. Най-сетне стигнаха.

Джинджър взе чантата си и бавно тръгна към вратата. На табелката бе написано „Франк Дженингс, репортер“.

Позвъни, но вътре не настъпи никакво раздвижване.

Позвъни още веднъж. След малко вратата се отвори. Жената, която се появи, имаше сънено лице. Бе по-ниска от Джинджър, но имаше по-пищни форми. Тъмнокестенявите ѝ коси висяха по раменете и лицето ѝ. Спиралата по миглите ѝ и червилото бяха поразмазани.

— Да? Какво желаете? — попита жената, гледайки я със студените си сини очи.

— Искам да говоря с Франк Дженингс — отвърна Джинджър, като положи усилия да укрепи гласа си.

— И аз искам същото. Чакам го вече два часа.

— Може би бихме могли да го чакаме заедно?

— Какво искате от Франк?

— Идвам му на гости. — Джинджър се надяваше, че това обяснение ще я задоволи.

— И защо? Поканил ли ви е? — продължаваше да разпитва жената.

— Да. Но не знае, че пристигам днес — отвърна Джинджър. Ядът постепенно се надигаше в нея. — Мога ли най-сетне да вляза?

Сюзан колебливо отвори вратата и я пропусна вътре.

— Аха, вие сте си донесла и багаж — установи тя, когато видя пътната ѝ чанта.

— Да, защото не знаех колко време ще остана — отвърна Джинджър и огледа апартамента.

Нищо от това, което ценеше у Франк, не откриваше тук. Жилището бе модерно, обзаведено с много лукс, но не създаваше чувство за уют. Имаше всичко, от което човек се нуждаеше, но не съдържащо нищо лично. Черна кожена гарнитура, телевизор, стереоуредба от най-високо качество; една от стените бе запълнена с книги; имаше черно писалище, черна кухненска маса с цветни столове около нея — това бе подредбата, като се изключат няколко добри репродукции на картини.

— Тук е спалнята. Предполагам, че това търсехте — предизвикателно изрече Сюзан и отвори вратата на малка стая, мебелирана с двойно легло и стенен шкаф. — Там отсреща са кухнята и банята.

— Явно добре познавате апартамента — отбеляза Джинджър и без да дочака отговор, седна в едно от креслата.

— Няма нищо чудно в това. Известно време живях тук. — Блясъкът в очите на Сюзан издаваше, че присъствието на неочаквана съперница силно я безпокои. — Но вие още не сте ми казала какво искате от Франк.

— За това ще си говорим двамата с него. Не виждам защо да го казвам на вас. — Джинджър вече нямаше настроение да разговаря с тази жена, която дори не ѝ беше симпатична.

Когато и два часа по-късно Франк не се появи, двете жени се бяха опознали дотолкова, че можеха да се преценят взаимно. Сюзан се изпусна, че Франк и не подозира за нейното посещение.

Към девет часа тя се обади в студиото и попита за Франк. Говори кратко и затвори.

— Е, както изглежда, няма да видим Франк тази вечер. Тази сутрин е отлетял за Върмонт.

Джинджър скочи като ударена от електрически ток.

— За къде е отлетял?

— За Върмонт. Това е някъде на канадската граница, мисля.

— Знам къде се намира Върмонт — едва прошепна Джинджър.

Сега вече наистина не знаеше какво да прави. Първо искаше да се обади у дома си. Франк трябва да е пристигнал вече. Пред тази жена обаче не искаше да показва никаква слабост.

Грабна чантата си и каза:

— Ще си потърся хотел.

Сюзан я измери със студен поглед.

— Мисля, че не е необходимо. Можете да преспите тук, щом Франк ви е поканил. Лично аз си имам апартамент и ще си отида. След като няма да дойде, не е необходимо да го чакам.

— Значи той не ви е казал, че ще пътува по работа?

— Не, не ми е казал. От цяла вечност не сме се виждали.

Джинджър трескаво премисляше какво да направи. Можеше да отлети и утре. Едва ли имаше нощен полет.

От друга страна, Франк си имаше приятелка. Бе трудно да се игнорира този факт, особено когато виждаше, че жената се гримираше в банята и се държеше така, като че е у дома си. Той нищо не ѝ бе споменал за нея. Веднъж бе станало въпрос за минали истории и тя си мислеше, че в момента Франк е свободен. Сюзан, която тъкмо се сбогува с нея, бе живото доказателство за неискреността му.

А тя, идиотката, бе долетяла чак в Ню Йорк, защото вярваше, че той гледа сериозно на връзката им! Колко глупава е била! Как можа да допусне, че мъж като него ще живее сам?!

— Идвам с вас — каза тя, когато Сюзан бе вече навън. — Не искам да нощувам тук.

Наистина не искаше. Единственото ѝ желание бе да се махне колкото може по-далече от този апартамент и от този град.

— Сигурно знаете какво правите — отвърна Сюзан и затвори след себе си вратата. — На мен ми е все едно.

Разделиха се изключително хладно. Джинджър взе такси и отпътува направо към летището.

Извади късмет. В полунощ имаше полет до Монпелие и дори успя да си намери място. Оставаше ѝ да изчака още около час, преди за втори път през този ден да прелети разстоянието, което я делеше от Франк.

Едва заела мястото си в самолета, се отпусна в мекото кресло и с всяка своя клетка почувства умората. Сега обаче знаеше как да постъпи при следващата си среща с Франк. Несигурността бе отстъпила място на яда. Щеше да му каже няколко подходящи думи и историята с него щеше да потъне в забвение. Никой, дори и някакъв си Франк Дженингс, не можеше да си играе с чувствата ѝ!

Бе съвсем отпаднала, когато рано призори стъпи на малкото летище в Монпелие. Не искаше баща ѝ, а още по-малко Франк, да я виждат в това състояние. Единственият човек, който можеше да ѝ помогне в този момент, бе Тим. Той поне нямаше да иска от нея нескончаеми обяснения.

Звънна му от една телефонна кабина, макар и да знаеше, не още спи.

— Тим, ела да ме вземеш от летището — помоли го тя, след като чу съннения му глас.

Той пристига след по-малко от час.

— Изглеждаш ужасно, Джинджър — установи приятелят ѝ, след като я натовари в малката си стара кола. Не ѝ зададе никакви въпроси.

— Така и се чувствам. Мислиш ли, че мога да поспя няколко часа при теб? В осем трябва да си в училището, нали?

— Можеш, разбира се. Но преди това ще получиш обилна закуска.

Джинджър имаше тъмни кръгове под очите, а на лицето ѝ бе изписана смазваща умора. В последно време не беше яла много, а и

пътуването до Ню Йорк и обратно остави следи не само по лицето ѝ, но и в душата ѝ.

Бе благодарна на Тим, че я разбира, а когато го погледна, се запита защо в края на краищата не приеме предложението му за женитба. Беше добро момче, а и доста по-почтен от Франк.

В жилището му с удоволствие изяде едно рохко яйце и изпи половин кана кафе, което обаче не бе достатъчно, за да я освежи.

Докато Тим се приготвяше за училище, Джинджър легна облечена на леглото и още преди той да излезе, бе вече дълбоко заспала.

Все още спеше, когато няколко часа по-късно се почука. С огромни усилия се довлече до вратата и я отвори.

Не можа да повярва на очите си, а и нямаше време да се осъзнае, защото преди да успее да реагира, попадна в прегръдките на Франк. Чувстваше страстните му целувки по устните, очите, шията и раменете си.

Все пак успя да се отдръпне и го погледна остро в очите.

— Какво има, любима? — попита той и я повлече навътре в малката всекидневна.

— Мен ли питаш?

Джинджър отново се отскубна от него и кръстосвайки ръце пред гърди, седна на един стол.

— Пристигнах снощи и баща ти ми каза, че си отлетяла за Ню Йорк. Не знаех как да се свържа с теб, няхах представа къде си отседнала — обясни той. — А преди малко позвъни Тим Робъртс у вас и каза на баща ти, че си пристигнала рано сутринта и си заспала на леглото му крайно изтощена. Джинджър, какво, за бога, означава всичко това?

Франк се опита да я прегърне отново, но тя отблъсна ръцете му.

— Вярно е, че исках да те видя. Копнеех за теб и мислех, че можем отново да поговорим — опита се да успокои гласа си.

— Тогава всичко е наред! Сега сме пак заедно и ще можем да говорим.

Джинджър тръсна глава.

— Не е толкова просто. Не ми каза, че всяка вечер Сюзан Хейс те чака в апартамента да се върнеш от работа.

— Какво-о? Кой ме чака?

— Сюзан Хейс. Една жена, която ясно ми даде да разбере, че поне от време на време живее с теб — отвърна тя и закова поглед в лицето му. Гордостта ѝ бе дълбоко наранена.

— Но това отдавна свърши! Още преди да се запознаем, историята бе приключила! — каза той и гласът му звучеше толкова отчаяно, че Джинджър почти му повярва.

— Възможно е, но как ще обясниш факта, че тази Сюзан все още има ключ от жилището ти и се чувства там като у дома си? Когато позвъних, дори спеше. Определено чакаше да се появиш и да прекарате вечерта заедно. Това бе очевидно.

— Вярно е, че не съм взел обратно ключа си. Бях забравил за него! — отчаян извика Франк. — Но от месеци нямам нищо общо с тази жена.

Премълча, че в разочарованието си бе опитал да си уговори среща със Сюзан. Явно поради това ѝ бе хрумнало да се настани в жилището му. Съвсем типично за нея.

— Не ти вярвам, Франк! — тъжно каза Джинджър.

Франк се ядоса на свой ред. Мразеше да се оправдава пред когото и да било.

— А ти? Как постъпваш ти? От летището идваш право при своя безкористен обожател и се хвърляш в леглото му!

Джинджър отново поклати глава.

— Не, Франк! Не е необходимо да разбираш! А сега напусни и ме остави сама. Ще се прибера надвечер. Моля те, предай това на баща ми. — След тези думи се изправи.

Каза едно, но когато Франк протегна ръце към нея, действията ѝ бяха съвсем други. Той като че ли бе чакал само тя да стане. Спусна се към нея и със страстен порив прегърна тъй желаното ѝ тяло. Целувките му се сипеха по лицето и шията ѝ.

— Джинджър, обичам те! — чу дрезгавия му глас в ухото си.

А когато внимателно започна да я съблича и усети ръцете му да галят гърдите ѝ, а след това и цялото ѝ тяло, забрави всякаква съпротива. Бе разтърсена от любовния си копнеж по Франк. Желаше го и това чувство бе по-силно от нея.

Потъгнаха в мекия килим на дневната и се любиха с такава страст, че не остана място за никакви въпроси. Бяха ненаситни като корабкрушенци, добрали се до извор с живителна влага на пустинен

остров, и Джинджър изключи от съзнанието си всякакви съмнения. Остана само неутолимата ѝ жажда за това гъвкаво и силно тяло, което изтръгваше от утробата ѝ малки експлозии от невъобразим възторг.

Той впи устни в сочната ѝ уста, после ги спусна към гърдите ѝ. Ноктите ѝ драскаха раменете му, пръстите ѝ конвулсивно потръпваха, а страстните им съприкосновения така я възпламениха, че когато Франк най-сетне бурно я облада, цялото ѝ същество изригна в един-единствен миг екстаз на върховно освобождение. Искаше ѝ се това щастие никога да не свършва.

Все още лежаха един върху друг на килима, когато влезе Тим Робъртс. Спря се до вратата, смаян от гледката. В ръката си, като букет цветя, държеше кесия с хлебчета.

— Съжалявам, Тим! Наистина много съжалявам! — измърмори изчервена Джинджър.

— Аз също — отвърна той и се обърна.

— Бедното момче — отбеляза Франк, когато вратата се затвори. — Ще поговоря с него, ако нямаш нищо против.

— Това е моя грижа. Все пак не си ме изнасилил. Ще обясня на Тим цялата история — каза Джинджър. — А сега ставай. Трябва да отидем вкъщи.

Влезе в банята, а когато бе готова, отпътуваха с наетата от Франк кола към дома ѝ. Испита неописуема радост, когато видя къщата си. Тук се чувстваше защитена и не искаше да живее на друго място.

8

В студиото в Ню Йорк като че бе пристигнал самият дявол. Някакъв мъж великан се появи във фоайето и повтаряше само едно изречение: „Къде е Джанет Лангдън?“ Друго не можеше да се изкопчи от него, освен предупредително ръмжене, което издаваше при всеки опит на някой от служителите да го доближи.

За първи път в живота си Дан пътува със самолет.

След като няколко пъти бе спал с Джанет, огромният полуиндианец гледаше на нея като на свое момиче. Тя бе отлетяла за Ню Йорк, а сега той идваше да си я вземе.

Най-сетне някой откри Джанет в едно кафене и я довлече в приемната. Когато видя Дан, тя стремително се спусна към него и му се хвърли на врата.

Колегите ѝ с изненада видяха как този исполин нежно склучи могъщите си ръце около Джанет, която едва стигаше до джоба на ризата му.

— Мис Лангдън, бихте ли ми обяснила какво означава всичко това! — Макгавърн се приближи към двамата.

— Защо? Какво има тук за обясняване? — с лъчезарна усмивка попита Джанет.

— Кой, за бога, е този човек? И какво прави тук?

— Това е Дан Милър. Индианец е — тържествено обяви тя, като че с тези ѝ думи се изчерпваше всичко.

— Този факт не е достатъчен, за да има достъп до студиото. Какво иска от вас?

— Дан, шефът ми иска да знае какво търсиш тук — обърна се тя към мъжа, който покровителствено бе обгърнал с ръка раменете ѝ.

— Идвам да те взема, Джанет — изръмжа в отговор той. — Трябва да дойдеш с мен! Ще се женим!

Джанет погледна триумфално колегите си.

— Чухте ли? Дан иска да се оженим. — След това се обърна към шефа си. — Разбирате, сър, че няма още дълго да работя за вас. Трябва

да се преместя във Върмонт.

Макгавърн се плесна по челото.

— Този забравен от бога щат изглежда подлудява всички! Надявам се, че знаете какво правите, Джанет. Разбира се, няма да ви задържам.

Студиото преживя една малка сензация — Джанет, цветчето от големия град, изглежда бе намерила най-сетне мъжа, за когото мечтаеше и за когото си струваше да отиде в горите на Върмонт...

Макгавърн седеше в огромния си кабинет и размишляваше. Нищо не стана така, както той искаше. Първо тази невероятна история с Джанет и нейния индианец, малко по-късно обаждането на Франк, който явно си бе загубил ума, а Том го уведоми писмено, че ще се жени в Уиндъм и ще си търси работа там.

— Никога вече няма да изпращам екип в провинцията — с яд просъска редакторът.

В това време телефонът пак иззвъня. Отново беше Франк.

— Филмът този път наистина е готов, шефе — съобщи той.

— Беше крайно време! Очаквам ви утре сутринта тук.

— Не мога, Джери. Не утре.

— Какво означава това? Отново ли ще искате отпуск?

— С удоволствие. Ще бъде чудесно, ако ми дадете два-три дни. Имам още малко работа тук.

Макгавърн вече не издържа и избухна. През последните дни доста му се беше събрало.

— Прекалявате, Франк! Явно сте забравил какво означава добър репортер! Том превъртя и ме уведоми, че ще се жени във Върмонт, а твоята асистентка Джанет се остави един индианец да я завлече в гората. И изглежда, че за всичко е виновна тази проклетата провинция!

— Касае се само за няколко дни почивка, шефе! Най-добре е да се качите на самолета и да дойдете при нас. Тук има езера, гори, приятни хора и спокойствие, много спокойствие...

Франк не успя да довърши мисълта си, защото прогърмя една от любимите псувни на Макгавърн. След това връзката прекъсна.

Влезе в кухнята, където Том и неговата Вера, истинска красавица от съседния град, Джинджър и баща ѝ пиеха кафе. Усмихна се и каза:

— Знам къде е изчезнал Дан.

И действително темата на деня в къщата бе Дан, който от вчера бе неоткриваем.

— И къде е? Хайде, Франк, кажи ни! Не ни измъчвай повече — помоли Джинджър, а и другите гледаха напрегнато.

— В Ню Йорк. Отлетял е, за да доведе Джанет. А Макгавърн е докаран почти до инфаркт. Днес е получил твоето предупреждение за напускане, Том, а аз му казах, че ще остана още няколко дни, въпреки че филмът е готов.

— Наистина много му се е събрало — потвърди Том и се усмихна на Вера.

Беше на път да стане фермер. Дори вече изглеждаше като такъв: седеше на стола, разкراчил крака, облечен в стари вълнени панталони, които бог знае откъде бе намерил, и износена карирана риза.

Въдицата му бе винаги в бойна готовност. Скоро пак щеше да изчезне по езерата, където бе недосегаем за всички — освен за Вера, следваща го неотлъчно навсякъде.

— Все пак свършихме едно добро дело, Джинджър — каза Натан. — Погребахме трудовия морал на цял телевизионен екип.

— Но може би им отворихме очите за друг морал, татко — отвърна тя. — Остава да убедим и Франк, че тук животът е по-хубав, отколкото в Ню Йорк, и ще можем всички да си заживеем щастливо и задружно.

Единствената тема, по която Франк и Джинджър спореха, бе отново на дневен ред.

Като добър психолог Натан добре схващаше развитието на събитията. Не му убягна, че дъщеря му, въпреки че отношенията между нея и Франк се изясниха, не бе напълно щастлива. И знаеше защо.

— Значи искате да се върнете в Ню Йорк, Франк? — попита го Натан.

— Не искам, но трябва. Там си изкарвам прехраната.

— Само там ли можете да вършите това?

Франк вдигна рамене.

— Боя се, че е така. Не мога да си представя да работи нещо друго.

— Жалко. Мисля, че и тук щяха да се открият възможности за работа, ако наистина искахте да останете във Върмонт — каза писателят.

— Имам богата фантазия. Но съм репортер и както се твърди — доста добър. Друго не умея. В Уиндъм няма телевизионно студио. Какво бих правил, ако остана тук? Ти трябва да дойдеш с мен, Джинджър, щом искаме да живеем заедно. А ние искаме, нали?

Погледна я настойчиво, като че изброените причини бяха наистина основателни.

За Джинджър обаче не бяха.

— Какво ще правя в Ню Йорк? — попита тя.

— Ще бъдеш моя жена.

— Да, и какво друго?

— Как така какво друго? Това е достатъчно. Няма да умрем от глад. На месец вземам повече от 10000 долара. Това ще ни стигне, дори и в Ню Йорк.

Джинджър го изслуша и се надигна бавно. Излизайки от стаята, заяви:

— Не се продавам, Франк Дженингс! Въобще не ми харесва, когато някой получава повече от 10000 долара и забравя, че в живота има много по-ценни неща от парите. Със сигурност няма да стана съпруга на репортер и да мухлясвам, затворена по цял ден в апартамента му.

Франк скочи и я улови за ръката.

— Би могла и в Ню Йорк да упражняваш професията си!

— И как си го представяш? Ще подстригвам сребристи пудели, ще уча папагали да говорят или ще шинирам краката на канарчета? — извика възмутено тя. — Не, Франк! Тук се чувствам полезна и нужна някому.

Изтръгна се от него и хлопна вратата зад гърба си. Франк обидено погледна баща ѝ, като че той можеше да разреши проблема им.

Писателят поклати глава.

— Няма да стане, Франк. Ако я заведете в Ню Йорк, наистина ще бъде нещастна.

— Просто не разбирам. Самата Джанет, която е нюйоркчанка до мозъка на костите си, последва мъжа, когото обича. Защо Джинджър

да не направи същото?

Франк изглеждаше толкова нещастен, че предизвика съжаление у другите.

— Може би трябва да вземете компромисно решение — предложи Том.

— И какво да бъде то? — попита Франк.

— Да дойде с теб в Ню Йорк за няколко седмици. Нещо като пробен период. И ако работата ти не бъде особено напрегната, не закъсняваш вечер и не ходите често по партита, сигурно ще успееш да я убедиш да остане.

Франк се обърна към Натан.

— Какво мислите за това?

— Поне си струва да опитате, макар че на ваше място много не бих залагал на тази възможности — отвърна Камерон.

— Ще предложи на Джинджър този вариант. Все още не е ползвала отпуск за тази година.

— Не. И без това трябва малко да си почине. Всичко ѝ дойде наведнъж — каза Натан. — Но внимавайте да не направите дъщеря ми нещастна. Няма да ви простя! — извика той след Франк, който вече бе излязъл от стаята.

Том взе Вера в обятията си и със задоволство установи, че нямат подобни проблеми. Щеше да работи като фотограф в местния вестник на Монпелие, и то колкото се може по-малко. Предпочиташе да се занимава с любимото си хоби — риболова. Освен това искаше в най-скоро време с Вера да се оженят.

Франк остана още два дни, през които единствената му работа бе да убеди Джинджър да тръгне с него.

Най-сетне, когато късно вечерта на втория ден седяха в стаята ѝ, безкрайно изтощени от многобройните разговори, от аргументите, които всеки представяше в защита на мнението си, Джинджър се предаде и отстъпи.

— Добре, съгласна съм, Франк. Нека да опитаме тази възможност. Но ще остана само три седмици. За толкова време успех да си намеря заместник. Не искам да изоставям хората, които ми имат доверие.

— Благодаря ти, любима! Ще те нося на ръце из целия Ню Йорк!
— възторжено обеща той.

Най-сетне успя! Джинджър ще тръгне с него. Всичко друго ще си дойде по-късно на мястото.

— Няма да стане. Имам си здрави крака, които много добре ми служат — отвърна тя.

— Имаш, разбира се. И те са не само здрави, но и невероятно хубави — каза Франк и нежно започна да милва загорелите ѝ от слънцето бедра.

Това мигновено ѝ достави огромно удоволствие и тя като котка се изви и намести под опитните му ръце, които се плъзгаха нагоре под полата ѝ, достигнаха до мястото, където се сливаха бедрата ѝ. Пръстите му се вмъкнаха под ръба на бикините и потърсиха нежната чувствена гънка, за да я дарят с влудяващи ласки.

Джинджър затвори очи и звуците, които започна да издава, наистина наподобяваха доволното мъркане на котка.

— Виждаш ли, Джинджър, дори и само заради това трябва да дойдеш с мен в Ню Йорк. Как бих издържал и един ден без теб? — прелъстително измърмори Франк, когато тя го прегърна и го притисна към себе си.

— Но, Франк, там сигурно пак те чака онази Сюзан, или някоя Джейн или Ан. Сигурна съм, че и без мен ще си прекарваш добре времето — тихо започна тя, но не успя да довърши, защото той ѝ запуши устата с целувка.

Още преди да се освободят от дрехите си, Джинджър вече тръпнеше в сладостно очакване. Познаваха се достатъчно добре е знаеха как най-пълно да си доставят радост и удоволствие.

Докато Франк нежно галеше с език гърдите ѝ, тя тихо стенеше и притискаше главата му към тях. Ръцете му влудяващо бавно се спускаха надолу, към най-чувствителните ѝ места. Целуваше я, хапеше я страстно и Джинджър много скоро усети напора на бликналото желание. Разтвори бедра и го прие дълбоко в себе си. Сляха се в една съвършена хармония, която караше телата им да вибрират във все по-ускоряващ се ритъм. Всеки негов тласък изпращаше вълни от огнени импулси до последната фибра на благодарно разтварящото се подобно цвят на лотос, разтърсено до дъно нейно съществуване. Тя стенеше, викаше името му, извиваше се в сладните конвулсии на

приближаващото еуфорично кресчендо, докато накрая дълбок спазъм възвести достигнатия хребет на неповторимата любовна наслада.

— Франк, не бих издържала, ако всеки ден се любим толкова страстно. Способен си да ме влудиш — прошепна тя, когато изтощени се отпуснаха в меките завивки.

— Това е само защото много те обичам. Повярвай ми, към никоя друга жена не съм изпитвал толкова силни чувства!

— Надявам се да е така — промълви със замиращ глас Джинджър и се унесе в дълбок, несмуцаван от тревожни мисли сън.

9

В апартамента на Франк, в центъра на Манхатън, Джинджър се облегна на прозореца и погледна към улицата, където безкрайната опашка от коли и върволицата от пешеходци образуваха пъстър поток.

Издуха нос си в носна кърпичка и прокле климатичната инсталация, която ѝ бе навлякла тази хрема. Чудеше се как могат хората да живеят в небостъргачи, чиито прозорци не се отварят. Беше само от три дни в Ню Йорк, а вече се чувстваше като затворник, на който не му достига въздух.

Днес Франк щеше да закъснее. Първите две вечери се прибра навреме от студиото, но преди малко се обади да ѝ съобщи, че ще вечеря с този, когото трябваше да интервюира.

— Ще закъснея, скъпа. Опитай се да убиеш времето си пред телевизора.

Отлично! С удоволствие би се отказала да гледа всички ония боклуци, които предаваха по телевизията, ако имаше възможност да обуе ботушите си и да се разходи из гората, или да поязди кон из полетата, за да ѝ се проясни главата. Потискащото чувство постепенно стана непоносимо.

Едва от три дни бе в този град, а вече тъгуваше за дома си. Липсваше ѝ не само природата, обкръжението, спокойствието, но преди всичко работата. Тук бе обречена на безделие. Почистването на апартамента бе задължение на една приятна закръглена негърка. Правеше това всеки ден и бе приела присъствието на Джинджър без каквото и да било коментар.

А на самата Джинджър бе забранено да се занимава с нещо, което касаше ергенския живот на Франк. Дори когато приготвяше нещо дребно за ядене, изпитваше угризения на съвестта, защото госпожа Бейкър готвеше в ранния предобед, слагаше яденето в хладилника и оставяше бележка на Франк колко минути да го топли в микровълновата печка.

Накрая все пак реши да се разходи. Оживената Сто и втора улица не я привличаше твърде, но поне щеше да смени климатичната инсталация с нефилтриран въздух.

Когато се смеси с пешеходците, бързо разбра заблудата си — вместо стерилизирания въздух в апартамента дишаше отвратителната миризма от изгорелите газове на хиляди коли, които с надуты клаксони профучаваха по улицата.

Без особен интерес огледа витрините на няколко скъпи бутика и след кратко колебание влезе в един от тях.

Огледа се безпомощно в помещението. Не беше сигурна защо избра точно този, но бе решила да си купи рокля, с която да изненада Франк. Бяха поканени на парти в студиото, а до този момент не бе мислила какво ще облече. Това изведнъж ѝ се стори голям проблем, защото не искаше да излага Франк. Не би могла да отиде нито с джинси, нито с вълнен панталон и пуловер, както ходеше в Уиндъм.

Смутено се приближи до дългите редици щендери с рокли. На пръв поглед всички ѝ се сториха прекалено шарени и екстравагантни.

— Рокля ли търсите? — попита една от продавачките.

— Ако исках да купя кола, трудно щях да я намеря тук — раздражено отвърна Джинджър.

— Значи рокля. Кой размер?

Тя се замисли. Отдавна не си бе купувала рокля, за да си спомня номера си, но накрая се сети.

Последва продавачката, която се запъти към един от щендерите. В този момент погледът ѝ се спря на една кошница, в която малко коте с гноясали очи мяукаше жално.

— Котето е болно — каза Джинджър и клекна до кошницата.

— Знам — отвърна продавачката.

— Тогава трябва да предприемете нещо. То е малко, за да си помогне само — заяви Джинджър и нежно го помилва, а то страхливо се присви.

— Какво да направя? Тази сутрин го намерихме сгущено пред входа. Сложих го в тази кошница и му купих хамбургер, но така си и стои недокоснат.

— Котето още суче. Има нужда от разрежено мляко, и то от шише с биберон. — Вдигна животинчето, което веднага започна да суче от пръста ѝ.

— Изглежда доста разбирате от котки, или поне повече, отколкото от рокли — отбеляза момичето и направи гримаса на отвращение, когато видя как странната клиентка започна да чисти очите му с хартиена салфетка.

— Това ми е професията. Ветеринарен лекар съм.

— Ветеринарен лекар? — с недоверие повтори продавачката, като че ли Джинджър твърдеше, че е долетяла от луната. — Кой въобще може да бъде ветеринарен лекар? Що за професия?

Джинджър любезно се усмихна.

— Мога ли да го взема? Ще го излекувам.

— Разбира се. Ще се радвам да се отърва от него. Но вие искахте да купите рокля?

— А да, бях забравила. Увийте ми черната. Посочи една най-обикновена черна рокля, която висеше на близката закачалка.

— Тази ли? Но тя изглежда толкова тъжно! Трябва да си купите нещо в зелено, повече ще ви подхожда. — Младата жена издърпа една рокля в крещящо зелено.

— Не, благодаря: Прекалено екстравагантна е. Моля ви, увийте ми черната.

Продавачката постави роклята в луксозен плик с емблемата на бутика.

— 185 долара — обяви тя делово.

От изненада Джинджър щеше да изпусне котето.

— 185 долара за тази рокля? — повтори ужасено.

За тези пари в Уиндъм щеше да си купи джинси, пуловер и няколко фланелки. А такава рокля там не струваше повече от 50 долара.

— При нас цените са по-високи — рязко поясни продавачката. — Ако ви се струва прекалено скъпо, опитайте при „Улуърт“.

Джинджър се ядоса. Притисна котето към себе си и с очи, хвърлящи искри, отсече:

— Приберете си роклята, няма да я взема.

Побърза да напусне магазина и силно хлопна вратата след себе си, макар че самата тя мразеше това.

Как изобщо може да допусне да я ядоса тази натруфена кукла?

Много скоро жалното мяукане на котето я наведе на други мисли. Бързо се качи в апартамента на Франк и потърси чай от лайка.

Естествено, не намери такъв, нито пък друг билков чай. Реши да позвъни в студиото.

— Дженингс е на съвещание — учтиво ѝ обясни нечий женски глас.

— Вижте, трябва спешно да говоря с него — настоя тя.

Накрая Франк се обади.

— Какво се е случило, скъпа?

— Само уиски ли имаш в дома си, Франк? Трябва ми чай от лайка — отвърна тя.

— Защо ти е чай? Да не си болна? — разтревожи се той.

— Глупости! Намерих едно коте с гноясали очи. Трябва да му ги почистя с отвара от лайка.

— Типично за теб. Едва от три дни си в Ню Йорк, а вече успя да откриеш болна котка. Добре, че не си попаднала на кон.

— Престани с глупостите си и ми кажи най-сетне имаш ли чай от лайка или не — прекъсна го нетърпеливо тя.

— В аптечката трябва да има някакъв.

— Къде е тази аптечка?

— В банята, зад стенното огледало. Хора, които не провеждат лечебна практика в дома си, обикновено го държат там — засмя се отново Франк.

— Престани да остроумничиш и се постарай по-скоро да се прибереш вкъщи. Ще си тръгна отгук веднага щом оздравее котето — тросна се Джинджър.

Макар че не го каза сериозно, това се оказа достатъчно да го стресне.

— Изкъпи котето си с билковия чай и не мърдай, докато не се прибера. Ще се опитам до два часа да бъда при теб. И ще ти донеса нещо хубаво — обеща той.

Трябваше да бърза. Шефът щеше да се развилнее, ако не се върнеше скоро на съвещанието.

Тя се зае да помогне на бедното животинче. Намери чая сред купчината лекарства. Бе на пакетчета, вече малко втвърден, но щеше да свърши работа. Грижливо изми очите на котенцето. След като отново прогледна, то проведе щателен преглед на всеки ъгъл от апартамента и доволно замърка, след като Джинджър го нахрани с топло мляко.

— Да, коте, сега аз съм твоята майка — нежно каза тя, когато малкото кротко заспа. — Няма да те изоставя.

Франк се прибра едва след полунощ. Приблужи се внимателно до леглото. Джинджър бе заспала облечена. Плътно в нея се бе гушнало малкото зверче и уплашено го гледаше.

— Джинджър, събуди се. Твоят Франк се върна — тихо прошепна той.

— Не желая да имам нищо общо с моя Франк. Сега си имам котарак, който няма да ме кара да го чакам цяла нощ.

— Съжалявам. Не можах да се освободя по-рано. — Той се наведе и направи опит да я целуне, но беше отблъснат енергично.

— Миришеш на алкохол — с отвращение установи тя. — Да не би пиянските оргии да са част от нюйорския ти начин на живот?

— Докато вечеряхме, пих бира, а след това две мартинита. Много ли вони? — съкрушен попита Франк.

— Ако съдя по алкохолните пари, които се носят от теб, изпил си поне два литра — изсумтя тя.

В този момент той ѝ подаде една пъстра кесия от копринена хартия.

— Какво е това?

— Отвори я и ще разбереш — подкани я усмихнат.

Джинджър се сети за злополучното си посещение в бутика. Кесиите за опаковка бяха почти същите. Недоверчиво извади малко пакетче, привързано с копринена пандела. Беше сребриста шифонена рокля.

Когато вдигна поглед към Франк, изразът на зелените ѝ очи не вещаеше нищо добро.

— Не я искам — отсече рязко и хвърли роклята на леглото. — Не искам да ми купуваш рокли. А ако смяташ, че с облеклото си те излагам, то още утре ще отлетя за Върмонт. Там мога да се обличам така, както ми харесва, и всеки ме приема такава, каквата съм.

Франк побърза да я притисне в обятията си, видял сълзите да напират в очите ѝ.

— Джинджър, скъпа, исках само да те зарадвам! Видях роклята и реших, че е подходяща за теб. Моля те, любима, облечи я заради мен. Моля те!

Целуна я нежно и я погали по гърба. Това ѝ подейства успокояващо:

— Извинявай, Франк, денят ми днес не е от най-добрите — каза тихо.

Съблече джинсите и тениската и надяна роклята.

Очите на Франк се разшириха от учудване и възхита. Джинджър изглеждаше великолепно. Роклята прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Кройката бе съвсем обикновена, но точно това подчертаваше безупречно изваяните ѝ форми. Цветът чудесно хармонираше с русата ѝ коса, а зеленото на очите ѝ като че стана по-наситено.

— Джинджър, толкова си красива! — Гледаше я като омагьосан.

Тя отиде в спалнята, за да се огледа. Колкото и да търсеше, не можа да открие някакъв недостатък по роклята, за който да се улови. Харесваше ѝ и в нея се чувстваше неизказано женствена.

— Колко струва? — попита внезапно, като се сети, че трябваше да плати 185 долара за доста по-обикновена рокля.

— Защо те интересува? Исках да ти направя подарък — отвърна той.

— Аз обаче искам да знам — настоя тя. — Важно е.

— Около 300, доколкото си спомням — отговори Франк.

— Франк, ти добре ли си?! Дал си толкова пари само за една рокля? — ужасена възкликна тя. — Знаеш ли колко време трябва да работи човек във Върмонт, за да спечели 300 долара? Някои фермери не изкарват толкова дори за една седмица!

Франк усети, че е настъпил опасен момент. Знаеше мнението на Джинджър по тези въпроси, затова побърза да се съгласи с нея. Но беше харесал тази рокля и му бе все едно колко струва.

— Не трябва да приемаш всичко толкова трагично, Джинджър. В Ню Йорк се мери с друг аршин — заключи той.

Това обаче се оказа крайно неподходящ аргумент.

— Мерките, с които мерите в Ню Йорк, се неприемливи за мен! От три дни съм тук, а във от този апартамент дори и един смислен разговор не съм провела. Ти се скапваш от работа, тичаш след своите 10000 долара, с които толкова се гордееш, а след това ми купуваш рокля за повече от 300 долара и твърдиш, че това е нормално. За мен обаче не е! Ако ще живеем заедно, трябва да намерим други мерки, и

то такива, които да са приемливи и за мен. — Докато изричаше всичко това, очите ѝ мятаха искри.

Франк се изкушаваше да избухне, но бе наясно, че в случая не става дума за повърхностни противоречия. Бе убеден, че ако сега не намери нужните аргументи, за да се защити, щеше да изгуби Джинджър. Тя се отнасяше много сериозно към това, в което вярваше.

Отново я взе в обятията си и тя не му се противопостави. Целуна я нежно и отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Джинджър, обичам те! Зная, че точно възгледите ти по тези неща те превръщат в жената, за която винаги съм мечтал. Не искам да те променям, значи трябва да опитам да променя себе си — промълви тихо в ухото ѝ.

— Свободен си да направиш избора си, Франк. Не искам да се променяш заради мен. И преди всичко — не желая да вървиш срещу убежденията си — отговори тя. — Трябва обаче да разбереш, че така не бих могла да живея.

Той кимна.

— Знам, скъпа. Явно няма да е лесно да постигнем нужното споразумение. Но имаме още три седмици на разположение. Обеща ми! — ѝ напомни, докато стояха облежнати един на друг.

— Да, Франк, не съм забравила. Моля те да ме извиниш, че понякога губя контрол над нервите си. Тук всичко е по-различно — каза тя.

След като изядоха салатата от авокадо, която бе приготвила, Франк се осмели да ѝ зададе въпроса, който го измъчваше през целия ден:

— Джинджър, ще облечеш ли роклята за коктейла? Много бих желал!

Тя каза „да“, но по вида ѝ личеше, че прави отстъпка. Все пак искаше да си купи рокля, а нямаше никакви възражения срещу тази, която лежеше на леглото, освен че бе ужасно скъпа.

— Добре, ще я облека. Само заради теб.

Франк с радост отбеляза първата си малка победа. Наведе се и я целуна с благодарност.

— Толкова се радвам, Джинджър! Ще бъдеш най-красивата жена в студиото!

— Вероятно защото ще бъде облечена в рокля, струваща 300 долара — бе хапливият ѝ отговор.

После се усмихна, погледите им се намериха, а след това и ръцете им. Като по невидим знак се насочиха към спалнята и се съблякоха.

— Понякога е много по-добре да чувстваш, отколкото да спориш — каза Джинджър и се шмугна гола в леглото. Внимателно отмести спящото коте на фотьойла и се изтегна в цял ръст върху Франк. — Наистина си мъжът, когото обичам — прошепна в ухото му. — Единственият ти недостатък е убеждението ти, че само в Ню Йорк можеш да бъдеш добър репортер.

— Тихо, Джинджър — каза той и продължително я целуна. — Остави ме да ти докажа, че любовта ми към теб е по-важна от всичко друго.

Целувките им станаха по-бурни, желанието постепенно се усилваше и завърши със страстно единение, след което двамата уморено се отпуснаха в широкото легло.

— Виждаш ли, скъпа, в края на краищата стигнахме пак дотук — щастливо отбеляза Франк.

— Съгласна съм, но само това не стига — каза тя и тайнствено се усмихна.

10

Началото на коктейла бе в девет часа, но когато Джинджър и Франк пристигнаха, почти никой не бе дошъл още. В Ню Йорк бе въпрос на добро възпитание да закъснееш поне с час. С това показваш, че си много зает или много търсен. Пристигнеш ли навреме, означава, че не се занимаваш с нищо значимо и интересно.

Джинджър намери това всеобщо мнение за глупаво и непристойно и затова настоя да тръгнат още в осем и половина.

Когато застана в огромното фоайе на студиото и се огледа, възкликна учудено:

— Но гостите са най-много двадесетина! А ти ми каза, че ще присъства целият екип, а и много други гости.

— Така е, но е едва девет и четвърт. Другите ще дойдат сигурно към полунощ — обясни Франк.

— Намирам за неучтиво домакините да чакат толкова време — отвърна Джинджър.

— Най-сетне някой с разумни възгледи! — чу зад себе си нечий гърмящ глас. — Харесвате ми, мис.

Джинджър се обърна и видя Макгавърн, макар че все още не подозираше кой стои пред нея.

— Радвам се, господине. Вече смятах, че в този град човек при никакви обстоятелства и никому не би могъл да каже това, което мисли.

Главният редактор весело се усмихна.

— В общи линии е така. Но аз предпочитам хора като вас.

В този момент Франк откри възможност да представи Джинджър и Макгавърн един на друг.

— Най-сетне разбрах кой е превърнал най-добрия ми репортер в безмозъчен бърборко — смеейки се каза Макгавърн, а когато видя, че очите на Джинджър опасно засвяткаха, добави: — Не го мислех сериозно, мис Камерон. Ако бях на мястото на Франк, щях да се държа по същия начин.

— Приемам го като комплимент, господин Макгавърн. Съдейки по описанията на Франк, мислех, че ще ми се разкрещите.

Франк се опита да я накара да замълчи, но шефът му вече се смееше гръмогласно.

— Типично е за Франк да ме представя като чудовище! А такова ли съм? — обърна се той и въпросително погледна Джинджър.

— Не, не вярвам. Мисля, че и вие и Франк, а и всички хора в този град, които познавам, водите друг начин на живот. Забравете притесненията и се дръжте, както намерите за добре.

— Франк, вие сте пълен идиот! — извика Макгавърн. — Точно такива изявления трябва да има във филма ви! Това е, което исках да чуя — причините, които карат бащата и дъщерята да напуснат големия град. Изглежда мис Камерон добре знае защо предпочита да живее в горите на Върмонт, а не в Ню Йорк.

Франк искаше да каже нещо, но не му бе дадена такава възможност. Макгавърн и Джинджър се разпалиха, открили единомислие по толкова значима тема, и напълно забравиха за присъствието му.

— Никой не трябва да живее тук и да получава толкова пари. А и никой няма нужда от толкова пари! — извика Джинджър.

— Това е съвсем вярно. Хубаво е, че поне един го разбира — чу Франк за своя най-голяма изненада. — Да прием за това, мис Камерон. Харесвате ми.

Франк побърза да вземе три мартинита. Фоайето постепенно се бе напълнило и тъкмо подаваше питиетата на Джинджър и Макгавърн, когато се появи Сюзан Хейс, придружена от един доста привлекателен мъж.

Джинджър също я забеляза. На хубавото ѝ лице се появи недружелюбен израз, Франк я прегърна и се опита да отклони вниманието ѝ, но бе твърде късно. Сюзан вече се приближаваше към тях.

— Франк, радвам се, че те виждам — измърка тя и го целуна по устата.

Той инстинктивно се избърса с опакото на дланта си.

— А, и вие ли сте тук? Не очаквах да ви срещна отново — продължи Сюзан и хладно подаде ръка на Джинджър.

— Също и аз — съгласи се тя и като че ли порасна с няколко сантиметра. Гърбът ѝ се изпъна.

— Вие се познавате? — се намеси Макгавърн.

— Бегло. Преди няколко седмици се запознахме в апартамента на Франк. Бях му дошла на гости, но вие тъкмо го бяхте изпратил във Вермонт — със заплашително спокойствие каза Джинджър.

— Каква неприятна история — отвърна Макгавърн, който веднага се досети, че Сюзан е предишната приятелка на Франк. Интересуваше го как е попаднала в списъка на поканените. И кой беше мъжът с нея.

— Пропуснахте да ни представите кавалера си, мис Хейс. — Бе решил да освободи Джинджър от присъствието ѝ. — Бих искал да зная кой посещава партитата ни.

Сюзан стъписано го погледна. След това смутено изпелтечи нещо в смисъл, че получила поканата от свой познат. И тъй като не искала да идва сама, поканила този господин да я придружи.

— Нещо не ви разбрах. Кой, казахте, е този мъж? — пак попита Макгавърн, без да се поддава на опитите ѝ да отвлече вниманието му с един от своите подканващо копнежни погледи.

— Бил Уилкър — тихо каза тя. — Това е Бил Уилкър.

— Аха, значи Бил Уилкър. Познавам ли го?

— Не знам. Бил се занимава с коли — обясни Сюзан. Разговорът започна да става непоносим за нея.

— Не си спомням да съм поръчвал при него кола — настоя главният редактор.

Най-сетне спътникът на Сюзан се намеси в разговора. Той беше от онези мъже, които са непоколебимо уверени в чара си. Бе висок и добре сложен, но на ъгловатото му лице бе изписана празнота. Носеше тъмносин, безупречно ушит костюм. Вдигайки високомерно рамене, каза надут:

— В Бронкс търгувам с използвани коли.

— Така значи. Не, не сме се срещали по работа — заключи Макгавърн. — Но все още не разбирам по каква причина ви виждам тук, господин Уилкър. Празнуваме приключването на сезона. Правим това два пъти годишно. Нещо като благодарност към всички, които са допринесли за сполуките на студиото ни. Бихте ли ми казал какъв е вашият принос?

Сюзан пребледня. И тя, както и Бил, нямаше работа тук. Беше дошла само заради Франк. Откъде можеше да знае, че ще попаднат точно в ръцете на големия бос?

— Извинете, господин Макгавърн, не исках да идвам сама и затова поканих Бил — каза тя, правейки опит да заглади положението.

— А вие защо сте тук, мис Хейс? Вас кой ви покани?

Сюзан много се смути.

— Един приятел — отвърна тя, когато видя, че няма да се отърве от въпросите му. — По техническата част е.

— Как се казва? — упорстваше Макгавърн. Не можеше да търпи, когато някои служители мислеха, че могат с повод или без повод да превърнат партито в свой личен празник и да канят, когато им хрумне.

— Казва се Джак — смутено каза Сюзан.

— При нас работят повече от 50 души, носещи това име. Около двадесетина от тях са в техническата служба. Джак чий? — Шефът изведнъж се ядоса.

— Не знам, забравих фамилията му — отвърна Сюзан правейки отново опит да го омилостиви с невинно пърхащите си мигли.

За Франк и Джинджър сцената вече ставаше мъчителна.

— Толкова ли е важно това, господин Макгавърн? — намеси се Джинджър. — Има повече от стотина гости тук двама повече или по-малко — какво значение има?

— Не е така. Не бих искал студиото да се превърне в хан и да идва всеки, който си пожелае. Списъкът на гостите е одобрен лично от мен, затова имам претенции да знам кой присъства — отвърна Макгавърн. След това погледна Сюзан с убийствен поглед. — Но очевидно има хора, които смятат, че могат да извлекат полза от присъствието си тук.

Тя пребледня и се разтреперан от унижение.

— Нямам нужда от вашия прием, господин Макгавърн! Не е вярно, че празникът ви има някакво значение за мен. Постоянно съм канена някъде...

— Знаете ли тогава какво, мис Хейс — приберете кавалера си и вървете на друг празник. Все още не ми е ясно каква работа можете да имате там, където се събират интелигентни хора.

— Моля ви, господин Макгавърн! Мисля, че е неучтиво да обиждате така мис Хейс! — за учудване на всички, отново се намеси

Джинджър. Не понасяше високомерния тон, с който шефът на Франк разговаряше със Сюзан.

— Нямам нужда от подкрепата ви — сърдито каза Сюзан — Сама мога да се защитавам, ако сметна за необходимо. Но точно сега не смятам, че се налага. В края на краищата вие сте тук, мис Камерон — ако добре съм запомнила името ви, — по същата причина, по която съм и аз. А тя е, че и вие, както и аз, сме любовници на Франк.

Двете жени се изгледаха хладно, Франк безпомощно наблюдаваше как очите на Джинджър добиват онзи тъмен зелен цвят, който не предвещаваше нищо добро.

— Да, но разликата е в това, че вие сте бившата, ако съм осведомена правилно, а аз — настоящата любовница, ако е истина това, което ми каза Франк — отвърна Джинджър високо и ясно.

— Когато нощите са дълги, Франк говори много — каза Сюзан. За Джинджър това прозвуча като плесница. — Важното е да си направи кефа.

— Сюзан, забранявам ти да говориш с този тон на годеницата ми! — обърна се рязко Франк към бившата си любовница.

— Годеницата ти? Не е ли смешно?! Ако тази селянка ти е годеница, то аз още утре ще се омъжа за американския президент! — изсмя се истерично. — Или за Бил Уилкър, а може би за господин Макгавърн.

— Стига толкова!

Макгавърн чу и видя достатъчно. Случаят бе престанал да го интересува. Освен това повече не можеше да понася тая Сюзан. И дълбоко в себе си завидя на Франк за жената, която той нарече своя годеница. Той самият по убеждение бе останал ерген. Нямахше време за жена и семейство. Неговият живот бе студиото.

— Предлагам ви да последвате съвета ми, мис Хейс, и да си тръгнете. Тук ще си навлечете само неприятности.

След тези думи той се обърна и изчезна в навалищата.

— Никога не ми се е случвало такова нещо! Това е истинско безсрамие — изруга Сюзан.

— Но той е прав. Ти се появи на неподходящо място в неподходящо време — каза Франк.

— Когато преди три седмици лежах в леглото ти, щях да съм на подходящо място и в подходящо време, ако не бе отлетял за Върмонт,

нали? — злобно изфуча Сюзан.

— Нямах да бъдеш и ти добре знаеш това — спокойно отвърна Франк.

Докато спътникът на Сюзан видимо се отегчаваше и гълташе картини след картини, Джинджър напрегнато слушаше диалога ми.

— Откъде да знам? Та нали ти ми се обади и ме помоли да се срещнем? И то в момент, когато вече мислех, че между нас всичко е свършило.

Когато Джинджър чу това, прикова поглед във Франк.

— Кога ви се е обадил Франк и ви е поканил да се видите? — тихо попита тя.

— Седмица преди да се срещнем с вас в апартамента му. Затова бях там. Не бяхме се виждали от месеци. Приех обаждането му като нова покана за танц. А вие несъмнено познавате Франк достатъчно добре, за да знаете, че има качества, които привличат жените. За онази вечер нямах нищо по-добро предвид. Така че последвах поканата му и реших да го изненадам приятно. Ключът бе още у мен.

Джинджър се обърна, без да промълви нито дума, и започна да си проправя път през шумната смееща се и танцуваща тълпа, докато се озова пред сградата на студиото.

Допреди малко все още се бореше с мисълта дали да не остане в Ню Йорк при Франк, щом не му е възможно да живее във Вермонт. Почти беше готова да напусне дома си и работата си, за да бъде с него. Но сега вече окончателно се убеди, че той не гледа сериозно на връзката им, колкото и да я уверяваше в това. Напротив! Дали Джинджър Камерон или Сюзан Хейс — за него не беше от голямо значение, стига да задоволява мъжкото си тщеславие.

— Джинджър! Надявам се, че не приемаш сериозно думите на тази жена! — Франк успя да я настигне тъкмо когато се качваше в едно такси.

— О, напротив, приемам ги много сериозно. И дори съм й безкрайно благодарна — горчиво отвърна тя. — Спаси ме от най-голямата грешка в живота ми.

Затръшна вратата на таксито и направи знак на шофьора да тръгва. В същия момент се сети, че е безсмислено: нямаше и цент в себе си, кредитните й карти, както и дрехите и документите й, бяха в апартамента на Франк. А за разлика от Сюзан тя нямаше ключ.

— Спрете! — извика на шофьора.

Франк, който бе тичал след колата, се спря до нея запъхтян.

— За съжаление не мога да си тръгна без теб. Нямам пари. Всичко е в жилището ти — каза тя и го остави да седне на задната седалка.

— Никъде не можеше да отидеш без мен, Джинджър. Няма да допусна това! — каза той и се опита да я прегърне.

Тя го отблъсна, отдръпна се отчуждено и не промълви нито дума, докато не пристигнаха пред блока.

— Почакайте тук. Ще взема багажа си, а вие ще ме закарате на летището — каза тя на шофьора и хукна нагоре по стъпалата, Франк изчака малко, плати сметката и освободи колата.

— Така е правилно — отсъди мъжът. — Опитайте се да я върнете обратно. После всички съжаляват, но вече е късно.

Побърза да настигне Джинджър, но тя вече бе изчезнала в асансьора. Портиерът се подсмихна злобно в кабината си.

— Този Дженингс с женските си истории — измърмори под носа си той.

Франк изчака връщането на асансьора. Качи се горе и намери Джинджър да плаче пред апартамента му.

— Каква унизителна ситуация! Как можа да постъпиш така с мен? — хлипаше тя, но не му позволи да я прегърне. — Отключи най-после вратата! Искам да взема нещата си и да си отида вкъщи!

Сърцето ѝ се късаше. Изпитваше не толкова болка, колкото гняв заради ужасната сцена в студиото; унижение, че един мъж е постъпил така с нея, и яд към самата себе си, че е допуснала да изпадне в такава ситуация.

— Ти наистина си като всички други, Франк Дженингс. Лъгала съм се в теб — каза тя, докато прибираше вещите си. — Печелиш доларите си, водиш лекомислен живот, изпълнен с безконечни любовни афери, и на всяка жена твърдиш, че я обичаш!

— Това не е вярно, Джинджър! На никоя друга жена, освен на теб не съм казвал, че я обичам! — Франк грабна от ръцете ѝ нощницата, която тъкмо слагаше в чантата, и я прегърна. Не обърна никакво внимание на съпротивата ѝ и не я остави да се освободи. — Наистина те обичам, Джинджър, макар и да не мога да твърдя, че това винаги е лесно.

— Любовта не може да бъде лесна или трудна. Човек или обича, или не. Ти въобще не си способен да обичаш! Правиш това, което и другите мъже по-добре или по-зле могат — подчертано хладно отвърна Джинджър, макар че бе престанала да се бори.

— Ти си умна жена, имаш невероятно силна воля и най-твърдия характер, който мога да си представя. Но откъде знаеш какви са всички мъже? — с лек присмех в гласа попита той.

— Не ми се подигравай като на неопитно селско момиче! — ядосано му отвърна тя. — Забравил ли си, че в студентските си години съм живяла в Ню Йорк?

Сега той наистина се засмя.

— Не, Джинджър, не съм забравил, а и вече ми доказа, че не си начинаеща в любовта.

Опита се да я целуне, но тя се бранеше яростно.

— Остави това! Не говоря за любов, а за секс — каза тя и остро го погледна.

Той седна в креслото.

— Джинджър, ще ме умориш. Обичам те до полуда, когато си тъжна, обичам те, когато се любим, но най-много те обичам, когато си бясна. Само ако можеш да се видиш отстрани!

Тя бе наистина забележителна гледка. Косата ѝ разбъркана висеше по лицето и раменете ѝ, зелените ѝ очи искряха, а оскъдният грим, който бе поставила специално за партито, правеше погледа ѝ още по-строг и пронизваше. Сребристата рокля ѝ стоеше дяволски секси. Бе запокитила обувките с висок ток, купени специално за приема, и сега стоеше по чорапи. Франк забеляза този факт, когато я видя да почесва прасеца на единия си крак с пръстите на другия. Знаеше, че тя мрази найлоновите чорапи. Във Върмонт ходеше боса или обуваше под панталона си къси чорапи.

— Погледни се, Франк, ти самият изглеждаш като ония паркетни лъвове от рекламните видеоклипове, които раболепно подават питиетата на дамите си и съблазнително им смигат — вбесено отвърна тя.

Той се засмя още по-широко. След това методично съблече сакото, бялата риза, свали панталона си и остана пред нея по слип и чорапи.

— Така повече ли ти харесвам? — попита и бавно я приближи.
— Не си ли спомняш за нощите ни, Джинджър? — Прегърна и я целуна, без да обръща внимание на съпротивата ѝ, която и без друго продължи само няколко секунди. Джинджър се предаде. Отвори устните си и пропусна езика му, посрещна го със своя и отвърна на ласката. Когато усети ръцете му да гаят гърдите ѝ, почти бе готова да му се отдаде напълно, но точно в този момент звънна телефонът.

— Остави го да звъни — измърмори тя.

Франк с усилие се откъсна от нея.

— За съжаление не мога да постъпя така, скъпа. Работа в най-престижното студио в Ню Йорк и трябва да съм винаги на разположение. В града може да е извършено престъпление или да има пожар, две железници в метрото да са се сблъскали...

Вдигна слушалката и се обади.

Джинджър се опита да разбере нещо от разговора, но той бе твърде кратък. Франк не каза нищо друго, освен „да“ и „не“, както и няколко несвързани забележки.

— Кой беше? — поинтересува се, след като той остави слушалката.

— Не е нищо важно — отвърна ѝ припряно и се опита да продължи оттам, докдето бяха стигнали.

Желанието обаче бе вече отлетяло. Джинджър започна отново да си събира багажа.

— Котето ще взема със себе си. При теб ще умре от глад — заяви тя, когато съзря малкото животно, свито на кълбо в коша за пране.

— По-добре го остави тук, за да не бъде толкова сам.

— Няма дълго да си в това положение. Обади се на Сюзан или на някоя друга позната. Убедена съм, че поне половината жени в Ню Йорк очакват поканата ти и тръпнат от желание да им се обадиш. Така, готова съм. Ще бъдеш ли така добър да ми повикаш такси? Искам да пътувам още тази вечер.

— Къде ще ходиш посред нощ?

— Що за глупав въпрос, Франк? Разбира се, че на летището. Искам да си отида във Вермонт.

— По това време? Никаква машина няма да излети преди изгрев-слънце — отвърна той и ѝ показа часовника.

Бе един след полунощ. Тя знаеше, че последният самолет за Монпелие е излетял в полунощ, а най-ранният е в седем сутринта.

— Тогава ще чакам на аерогарата. Толкова пътници го правят — решително оповести Джинджър и тръгна към телефона, за да си поръча такси.

— Джинджър, моля те, бъди разумна! Седни тук, направи си кафе и изчакай до сутринта. Или по-добре легни и се опитай да поспиш няколко часа.

Тя помисли и реши, че огромното летище „Кенеди“ не е най-подходящото място за пренощуване.

— Ако обещаеш, че няма да ме докосваш, ще приема предложението ти. — Нямахше съмнение, че говори абсолютно сериозно.

— Заклевам се! — С притворна сериозност Франк вдигна три пръста в знак на съгласие. — Освен това имам много работа, така че няма да ти досаждам.

Изчезна в спалнята и притвори вратата след себе си.

Джинджър дочу трополене и се учуди какво толкова прави Франк, но за нищо на света нямаше да отиде и да погледне. Да прави каквото ще.

Бори се със себе си още известно време, после заспа. В съня ѝ Франк отново бе мъжът, когото обичаше. И никаква Сюзан не смущаваше хармонията им.

Когато на сутринта отвори очи, от сънищата не остана и следа.

— Кафето е готово, скъпа, а долу те чака таксито — съобщи Франк.

Той изглеждаше отпочинал, дори весел. Това я ядоса.

— Ти май бързаш да се отървеш от мен? — започна подозрително.

Ставите я боляха. Нощта в креслото не ѝ се бе отразила добре.

— Ти си тази, която искаш да си ходиш — възрази той.

Джинджър все повече се учудваше на доброто му настроение.

— А ти не се опитваш да ме задържаш, нали?

— Ти самата си ми казвала, че Джинджър Камерон не може да бъде принудена да прави нещо, което не желае. И затова предпочитам да те оставя да си тръгнеш, без значение какво ще означава това за мен.

Все още бе облечена в сребристата рокля и едва сега забеляза това. Така не можеше да пътува. Успя някак си да измъкне от чантата си кариран панталон и дебел пуловер. Във Върмонт есента сигурно вече бе дошла. Преоблече се бързо, като правеше опити да не обръща внимание на погледите на Франк. Установи, че той също се е преоблякъл. А бе едва пет и половина сутринта.

— Ти в този костюм ли спа? Или толкова рано трябва да отиваш на работа? — попита недоверчиво.

— Това е пътният ми костюм. Винаги го обличам, когато летя — отвърна той и многозначително се усмихна.

— Как така? Накъде ще летиш?

— Снощи се обади шефът ми. Получих задача в Денвър. Смята, че спешно се нуждая от смяна на обстановката — обясни Франк и посочи пътната си чанта, която бе оставил в антрето.

— Кога летиш?

— Почти по същото време, когато и ти. Надявам се, ще ми разрешиш да пътувам в твоето такси?

Щеше ѝ се да знае на какво се дължи лукавото изражение на лицето му, но предпочете де преглътне въпроса си. Вместо това го помоли да намери нещо, в което да транспортира малкото котенце.

— Трябва да имаш някаква кошница с капак или нещо подобно.

— Но откъде, за бога, да имам? Та аз съм ерген.

— Тогава потърси чанта с цип. По-бързо! Самолетът няма да ме чака — припряно каза тя.

— И моят няма да ме чака — отвърна той. Най-накрая откри спортна чанта с огромен надпис „Световен шампион“.

— Тук ще пътуваш ти, господин Шампион — каза Джинджър и го напъха вътре. Котенцето се размяука уплашено, но когато му тикна шишенцето с мляко, бързо се превърна в сито и доволно кълбо козина. — Така е добре. Сбогом, Ню Йорк, сбогом, господин Дженингс — изрече присмехулно и се запъти към вратата.

— Довиждане, Джинджър — отвърна Франк. — Довиждане, господин Шампион. — След това ѝ отвори и заедно тръгнаха към асансьора. Заедно пътуваха в таксито, без да си продумат и дума дори. Даже и котаракът не издаде звук.

Мястото на Джинджър в самолета бе до прозореца. Бе поставила чантата с котето в скута си. Отвори ципа и леко го погали зад ушите. Чу доволното му мъркане.

— Поне при теб всичко е ясно, господин Шампион. В Уиндъм ще ти хареса, ще видиш. Жалко, че възрастните мъже не са умни като теб.

След това се облегна назад. Чу по уредбата гласа на капитана, който обясняваше в колко часа излитат и в колко часа се приземяват в Монпелие, после помоли пътниците да затегнат коланите си. Тя се зарадва, че мястото до нея остана свободно. Нямаше настроение за безсмислени разговори със случайни събеседници.

— Извинете, мис, мястото свободно ли е? — долови в този момент мъжки глас, който я накара да подскочи с разтуптяно сърце.

Тя познаваше този глас, и то само колко добре го познаваше! Въпреки това не повярва на очите си, когато Франк седна до нея, затегна колана си и доволно се отпусна на седалката.

— Ще ви пречи ли дима на цигарата? — учтиво попита той. — Седнали сме на седалка за пушачи.

— Франк! Какво, за бога, правиш тук? — успя да проговори найсетне. — Нали трябваше да летиш за Денвър?

— Трябваше ли? Кой казва това? — развеселен попита той.

— Ти го каза. Нали снощи получи задача? — Все още не можеше да осмисли всичко, но че Франк седеше до нея, бе неоспорим факт, при това толкова весел, като че ли бе скроил някаква сполучлива шега.

— Макгавърн ми се обади. Това е истина, но всичко друго е лъжа — каза той.

Двамата не забелязаха, че се бяха надигнали от местата си.

— Погледни още веднъж Ню Йорк, Джинджър. Мисля, че няма да го видиш скоро — добави той и посочи с ръка към милионния град, който постепенно изчезваше от погледа им. Само морето от покриви блестеше все още на слънцето.

— Не е толкова важно. Много се радвам, че се прибирам вкъщи — отвърна тя. — А сега ми кажи защо седиш тук и тъй нахално ми се хилиш.

— Добре, скъпа, ще те посветя в тайната си. Седя тук, защото не искам да оставя жената, която обичам, просто ей така да си тръгне. И нямам никакъв друг изход, освен да я придружа.

— Франк, моля те, не започвай пак тази игра. Отново три седмици във Вермонт, отново три седмици илюзии. А след това ще избягаш при работата и жените си, а на мен ще ми изтекат очите от плач.

— Не, Джинджър! Ти победи в тази игра. Идвам с теб в Уиндъм и ще остана там, докато не ме изхвърлиш. Ако не го направиш, ще остареем заедно в този край, който за теб явно означава всичко.

— Но как така изведнъж, Франк? Да не би да си открил телевизионно студио в Уиндъм? Нали не можеш да живееш без работата си?

— В Уиндъм — не, но в Монпелие. И не аз откривам местно студио, а големият бос Макгавърн. Можеш ли да повярваш, че е способен на това? — възторжено попита Франк.

— В Монпелие? Местно телевизионно студио? Но как така? — попита тя, останала без дъх от възмущение.

— Макгавърн неотдавна беше във Вермонт и реши, че е крайно време да открие частна телевизия в това забравено от бога кътче на Щатите. Освен това иска да докаже, че не е толкова чудовище, за каквото го смятат. Истински е пощурял по теб. Снощи ми се обади и ми съобщи, че всичко е наред.

— И затова ли си тук? Защото Макгавърн не е чудовище? — попита Джинджър. Гласът ѝ отново стана строг.

— Не! Тук съм, защото ти си жената, която обичам. И защото от Монпелие до Уиндъм е един час път с кола. Ще ме караш ли понякога с любимата си спортна кола на работа? — Франк се вгледа в зелените ѝ очи и това, което откри, го направи много щастлив.

— Разбира се, Франк! Ако искаш, ще го правя и по два пъти на ден. А каква ще бъде твоята отплата за това, ще говорим вкъщи — тихо каза тя, целуна го по носа и хитро се усмихна...

Издание:

Ан Болтън. Франк

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Детелин Гинчев

Коректор: Пенчо Иванов

ISBN: 954-439-25-7-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.